

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 604

De reisclub

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

1re Sorte Fabrique de DUBEC SCHWAB
20 DUBEC NON FUMIGES ULTRA
30 DUBEC AROMATISE
40 DUBEC

J. VAN KERCCKHOFF, AMSTERDAM
Piscicrakerij van de S.M.A. in Argent
la Haye 1892. Diplome d'honneur
des Pays-Bas. Amsterdam 1893.

NIEUWE SERIE.

DE REISCLUB.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager lopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

EERSTE HOOFDSTUK

De armoedzaaiers

In een der achterbuurten van Londen, in het vermaarde Whitechapel, waar nog in een waar doolhof van straten en steegjes allerlei ongerechtigheden worden bedreven, woonde sedert geruime tijd een eigenaardig stel mensen bijeen.

Van al die eigenaardige mensen was een zeker drietal mannen wel het eigenaardigst.

Zonder hen nu bepaald staatsgevaarlijk of een overlast voor hun medemensen te noemen, behoorden zij toch tot die categorie des volks, welke men liever niet dan wel ziet en die men, wanneer men hen des avonds ziet naderen, liever vermijdt, desnoods door een straatje voor hen om te lopen.

Van dat drietal onderscheidde zich in het bijzonder nog één.

Zijn collega's noemden hem Rumneus, omdat hij zodanig aan de alcohol verslaafd was, dat hij zich reeds 's morgens om vijf uur een liter van de allergeemste jenever liet halen en deze voorraad eerst naar binnen moest hebben gewerkt, voordat hij in staat

was om aan zijn bezigheden te gaan.

De lui, met wie hij omging, noemden zich schrijvers, maar daar deze stand hem te min was, eigende hij zich de titel „dichter” toe.

In deze door allerlei zogenaamde artiesten bewoonde voorstad van Londen had hij met verscheidene geestverwanten zijn domicilie gekozen.

Dichtbij hen hielden de Shakespearianen hun verblijf, een club, wier literaire bedoelingen in volkomen duister gehuld waren. Des te duidelijker echter hielden de heren zich bezig met het gebruik van alcohol van allerlei soort.

Hoe eigenlijk de wettige naam was van Rumneus, wist niemand, behalve hijzelf. En misschien wist hij het zelf ook niet.

Hij kon evengoed Smith heten als Muller.

Zijn artiestennaam was echter bij iedereen bekend.

Hij was een opvallende verschijning; echter niet zozeer door zijn gelaat als wel door de wijde mantel, die hij ook bij het warmste weer droeg en waarvan men

veronderstelde, dat hij des nachts als deken dienst deed.

Over dit kledingstuk zou men een roman van vier delen hebben kunnen schrijven.

Het is voldoende te vertellen, dat deze mantel, voordat hij in het bezit van Rumneus kwam, het eigendom was geweest van een acteur van een der kleine schouwburgen en bij geschiedkundige drama's dienst had gedaan als kroningsmantel of toga.

Kwaadsprekers beweerden zelfs, dat hij in geval van nood reeds als doodskleed was gebruikt.

Rumneus had het kledingstuk in een uitdragerswinkel gekocht en het laten verven, daar het in Londen geen gewoonte was om kleren te dragen, die karmozijnrood van kleur waren.

Boven deze mantel, waarvan Rumneus de kraag meestal hoog opgeslagen droeg, opdat het ontbreken van halsboord en overhemd niet aan de dag zou treden, troonde een hoed, waarvan het verhaal wilde, dat hij het eerste hoofddeksel van Adam was geweest, toen deze na zijn verdrijving uit het Paradijs inzag, dat een mens met onbedekt hoofd zich over zijn naaktheid moet schamen.

Tussen de hoed en de mantel glansde als het licht van een vuurtoren de rumneus.

Hij was omgeven door een slecht verzorgde baard en aan weerskanten stonden de listige, fonkelende, kleine oogjes, die een zekere intelligentie verrieden, zolang hun bezitter stomdronken was.

Zijn dichter-collega, de mooie Willy, zag er naast hem, met zijn lengte van 1.85 meter, uit als een Eifeltoren, als zij samen naar de clubkroeg wandelden.

De lichaamsomvang van beiden was echter dezelfde. Twee opgeblazen kikkers, twee gevulde luchtballons maakten dezelfde indruk als de twee vetbuiken, die zichzelf „dichter” noemden.

Ook op deze morgen, tegen tien uur, slenterden zij de Hamiltonstraat in om enige borrels te nemen, zoals zij dat gewend waren bij hun komst in de club der Shakespearianen.

Wie echter uit dit feit opmaakte dat zij over enig geld te beschikken hadden, sloeg de plank glad mis.

Ik heb geen geld;

Gij hebt geen geld;

De anderen hebben ook geen geld . . .

Aldus vervoegden zij het werkwoord „hebben”. Zij kenden het niet anders dan in de negatieve betekenis van het woord en het was het liedje, dat hen, evenals alle leden der club, kenmerkte.

Maar . . . armoede is geen schande en rijkdom maakt

niet gelukkig, bedachten zij.

Wanneer iemand tot hen had gezegd: Gij moet werken om geld te verdienen, dan zouden zij die persoon eenstemmig voor een idioot hebben verklaard of voor een kapitalist en bloedzuiger.

Arbeid was voor hen het vreemdste woord dat er bestond; een woord, dat zij blijkbaar nog nooit hadden gehoord.

Zij werkten niet, maar zij maakten verzen.

Een der mooiste gedichten, dat zelfs om zijn originaliteit een plaats in de krant had gevonden en de maker, de mooie Willy, met trots vervulde, daar hij in zijn zelfverblindings niet begreep, dat men hem uitlachte, was het volgende:

Op de wereld staat een paal,
Drie draaien er an,
En de vierde draait van boven,
Draait, zoveel hij kan.
Door de wereld gaat een paal,
Drie draaien er an,
En de vierde draait van boven,
In de wereld staat een paal,
Vier draaien er an –
Drie draaien op de paal
Hun vierde man.

Dit gedicht werd elke nieuwe gast, die aan de stamtafel verscheen, vol ijver door de maker, de mooie Willy, of, zoals eens een door hem gehaat journalist hem had genoemd, de „pruldichter” voorgedragen.

De clubgenoten merkten niet, dat de toehoorder zich – wanneer hij tenminste niet even krankzinnig was als de Shakespearianen – de lippen stuk beet om niet in een schaterlach uit te barsten.

Wanneer echter de gast een verklaring wenste omtrent de betekenis van het gedicht, dan stak de „pruldichter” zijn vette duimen in de armgaten van zijn vest en sprak:

„Ja, mijn waarde, nu merk ik, dat gij nog niet in staat zijt, ook slechts de beginselen der kunst van onze grote meester Shakespeare te begrijpen.

Ziet gij, mijn waarde, een dichter zegt dingen, die hém alléén duidelijk zijn en die de grote massa, die minder geest bezit dan hij, eerst langzaam kan leren begrijpen. Ik neem u derhalve uw onwetendheid niet kwalijk, maar wil mijn best doen, daar gij een gast van onze club bent, u mijn gedicht begrijpelijk te maken.

Het werk is ontstaan in het jaar 1886, de 12e november, des namiddags om 5.35 uur.

Ik liep in gedachten verdiept langs de oever der

Theems en trachtte uit te vorsen, waarom het water naar de zee stroomt, in plaats dat het omgekeerde het geval is.

Ik beweer namelijk, dat met de oplossing van dit vraagstuk een groot geheim voor ons ontsluitend zou zijn.

Maar om op mijn gedicht terug te komen. Ik zag daar – zeg eens, hebt gij geen sigaret te missen? Ik merkte zoëven, dat mijn rookmateriaal verbruikt is.”

Nadat de gast had voldaan aan de wens van de mooie Willy en deze vol welbehagen aan de sigaret zoog en met sybaritische genotzucht de rook voor zich uit blies, vervolgde hij:

„Ja, kijk eens, toen zag ik aan de oever van de Theems vier mannen staan, die een paal droegen.

Een van die mannen zette de paal, die van onderen puntig was, op de grond en de anderen bevestigden van boven een dwarshout. Op dit dwarshout klom een van hen om door zijn zwaarte de paal in de grond te drijven. De anderen echter grepen het dwarshout beet en begonnen de paal in de grond te boren. Zij wilden een gat maken om te zien, hoe ver de droge bouwgrond reikte.

Gij ziet, dat ik, de dichter, door deze handeling, die ieder mens koud zou laten, geïnspireerd werd tot een gedicht. Wilt gij het nog eens horen?”

Voordat de gast vol schrik allerlei afwerende gebaren kon maken, daverde reeds de basstem van de „pruldichter” door de ruimte van het lokaal en hij begon: „Op de wereld staat een paal . . .”

Nadat hij hiermee voor de tweede keer gereed was, werd de gast er door hem op gewezen, dat hij voor het genotene een rondje moest geven, als zijnde wel het minste, wat hij doen kon.

Zodra hij zijn glas leeg had, stond de mooie Willy weer op en sprak tot de gast:

„Ik vind, dat gij de eer waardig zijt om u nu het diepzinnigste en meest onbegrijpelijke gedicht, dat ooit door een dichter is gemaakt, voor te dragen. Het is het hoogste, wat ooit door menselijke hersens is bereikt.”

Maar vol ontzetting nam de gast zijn hoed op, trok zijn overjas van de kapstok en verdween.

De mooie Willy echter riep:

„Gij ziet het, vrienden, dat is de ware, de echte kunst, die op de hersens der mensen dezelfde uitwerking heeft als de gloeiende zon. Zij overleven het niet.

En zulke dichters, zulke kunstenaars worden door het publiek niet gewaardeerd, men laat hen verhongeren en verdorsten, omdat zij zich bescheiden op de

achtergrond houden.

Reklame! Reklame! is tegenwoordig het enige nodige! Wie geen reclame maakt, blijft onopgemerkt op de achtergrond. Men heeft mij nauwelijks de titel van dichter gegeven, of daar komt een kwaadwillige, die het niet zover heeft kunnen brengen als ik, als gij en hij noemt mij pruldichter!”

Langzaam slenterden de beide geniale Engelse artiesten, de volgelingen van Shakespeare, de Hamilton Road in en deden hun best om een middel te bedenken dat hun weer wat geld in de ledige zakken zou brengen.

De mooie Willy bleef plotseling staan, nam zijn breedgerande, van ouderdom en vetheid glimmende vilten hoed af, wiste zijn voorhoofd met een zakdoek af en zuchtte:

„Oef! Wij hebben nog een half uur te lopen, waarde collega, wat zou je er van denken als wij onze levensgeesten eens opfristen door een glaasje portwijn?”

„Een schone gedachte!” antwoordde Rumneus. „Ook ik heb een wee gevoel in mijn maag door de lange wandeling.”

Hij bleef staan en keek in alle richtingen om zich heen. Plotseling fonkelden zijn kleine oogjes en hij sprak:

„Daar op de hoek woont, naar ik mij herinner, een edele, gevoelige herbergier. Hij heeft mij een tijdlang geprotegeerd omdat hij een groot kunstenaar in mij zag en hij zal zich gelukkig gevoelen mijn geachte collega te leren kennen.

Ik zal hem zó in verrukking brengen over je persoon, dat hij ons de portwijn, waaraan wij zo dringend behoefte hebben, gratis verschaft. Volg mij!”

„Het zou een weldaad zijn, als je dat gedaan kreeg. Maar wie betaalt de vertering?”

Rumneus gaf zijn collega een por in de ribben.

„Wij zullen onze truc met de weddenschap aanwenden.”

De ander knikte ten teken van instemming en samen begaven zij zich naar de herberg op de hoek, waar de mooie Willy het ouderwets ingerichte lokaal binnentrad.

Een dikke herbergier kwam hen tegemoet.

Nauwelijks zag hij Rumneus of hij sloeg met de vuist op tafel en riep:

„Vervloekt! Er gebeuren nog wonderen. Nooit in mijn leven had ik gedacht, dat ik deze man, dit bodemloze alcoholvat, terug zou zien.

Gezegend zij de dag van heden, die mij vier pond en acht shilling terugbrengt!”

Zo hoog was namelijk de rekening die Rumneus maakte had en totaal vergeten had te betalen.

Met een gewichtig gelaat trad Rumneus naar de toonbank, stak de herbergier zijn hand toe, wees daarop naar de mooie Willy en sprak:

„Mr. Dudley, ik ben zo vrij, u mijn voorname beschermer voor te stellen, de dichter van Zijne Majesteit de Koning, onze beroemdste tijdgenoot, de bekende poëet. Op mijn verlangen zal hij de eer hebben voortaan een geregeld bezoeker van u te worden.

Ik heb mijn beroemde collega zoveel goed verteld van uw voortreffelijke portwijn, dat hij zich gedwongen voelt, deze herberg, die anders verre beneden zijn stand is, te gaan frequenteren.

Bewijs mijn collega, dat ik niet gelogen heb, dat uw portwijn onvervalst en van prima kwaliteit is!”

„Ja, dat durf ik gerust te zeggen,” antwoordde de herbergier de mooie Willy, „al bluft uw kleine vriend, die mij al twee jaar lang op betaling van een kroegschuld laat wachten, anders ook schandelijk, in dit geval, waar het mijn portwijn betreft, heeft hij de waarheid gesproken.”

„Dan ben ik inderdaad nieuwsgierig,” zei de mooie Willy met zijn diepe basstem. „Ik heb tot dusverre, behalve aan het Hof, nog geen goede portwijn in Londen gedronken. Het zou mij werkelijk verbazen, als de uwe zo uitstekend was.”

„Daarvan zult gij u weldra overtuigen, mijnheer,” antwoordde de waard. „Neem plaats, als 't u belieft. Ik zal u dadelijk een fles goede portwijn halen.”

De mooie Willy nam plaats op een der kleine tonnen, die als zitgelegenheid dienst deden en die gegroeperd waren rondom grotere vaten. Rumneus ging tegenover hem zitten, en terwijl de herbergier naar de kelder ging om een fles port te halen, knipte Rumneus listig met zijn kleine oogjes en fluisterde:

„Ik verzeker je, dat de oude gifmenger ons uit zijn kelder een onvervalste fles haalt.”

„Ik snak er naar,” en de mooie Willy klokte reeds vooruit met de tong.

De waard keerde spoedig terug en hield onder elke arm een fles.

Hij zette een der bestoven flessen, waarop talrijke spinnewebben zaten, voor Willy neer, haalde glazen en sprak:

„Honderdjarige portwijn, Sir. Een beter wijntje krijgt gij zelfs niet bij Zijne Majesteit. Mijn speciale merk!”

„De flessen zien er heel goed uit,” antwoordde de mooie Willy, „maar eerst proeven en dan oordelen.”

Met een gewichtig gezicht schonk de herbergier de

glazen vol en de beide wijnneuzen van de dichters snoven de heerlijke geur van de oude wijn vol welbehagen op.

Daarop begonnen de heren, als echte kenners, met gesloten ogen te drinken.

Zij ledigden hun glazen langzaam, zonder ze eerst neer te zetten en proefden met aandacht.

„Welnu?” vroeg de herbergier op langgerekte toon, „wat zegt gij van mijn wijntje?”

De mooie Willy maakte een handbeweging naar zijn glas en sprak:

„Vóór het vierde glas geef ik mijn oordeel nimmer ten beste.

Bovendien zou ik u willen vragen of gij het een of ander – bijvoorbeeld een lekker broodje met ham of zalm – nog liever had ik kaviaar – voor mij had, opdat ik het best kan genieten van de smaak van de wijn?”

De waard haastte zich ook dat te halen, terwijl de mooie Willy de glazen voor de tweede keer vulde en voordat hij aan zijn derde begon, enige broodjes at, goed belegd met zalm en kaviaar, zoals dat paste voor een beroemd dichter.

Daarop kwam het derde glas portwijn aan de beurt en nu sprak de mooie Willy:

„Voor zover ik nu de wijn kan beoordelen, is deze van goede kwaliteit en wel drinkbaar, of hij echter werkelijk zuiver is, kan ik u pas zeggen, als wij de tweede fles geleedigd hebben.”

Bijna een uur duurde het eer de beide dichters de beide flessen port leeggedronken hadden, en nu stond de mooie Willy op, nam zijn hoed en sprak:

„Waarde vriend, ik wil graag bekennen, dat de portwijn van deze herberg wel heel goed is, maar toch niet beter dan die, welke men in elke Londense herberg krijgt!”

Het gelaat van de waard werd donkerrood. Hij wist zeker, dat deze portwijn, die hij nu had geschonken, volkomen zuiver en onvervalst was en minstens honderd jaar oud.

„Hoor eens,” zo begon hij, „wat gij daar beweert, betwist ik. De wijn is van zo'n prima kwaliteit, dat gij hem zo bij geen enkele van mijn collega's kunt krijgen!”

„Oho – ho,” antwoordde de mooie Willy. „Daarop durf ik dan toch met u wel een weddenschap aangaan.”

„Een weddenschap? Goed, sir, elke weddenschap ga ik met u aan en tot elk bedrag!”

„Een prachtig denkbeeld,” meende Rumneus. „Wij

willen op de volgende voorwaarden wedden: Mochten wij in gezelschap van mr. Dudley in één der café's in deze buurt portwijn kunnen krijgen, die zo goed is als deze, dan betaalt mijn collega behalve het gelag vijf pond sterling. Ik ben het namelijk eens met de waard, dat je zo'n goed wijntje als dit niet krijgt in Londen."

„Bravo!” riep de waard, en voelde grote sympathie voor Rumneus, ondanks diens drinkschulden. „Dat beweer ik ook. Ja, ik geloof zelfs, dat uw vriend geen verstand heeft van wijn.”

„Neem mij niet kwalijk,” antwoordde de mooie Willy. „Wat weet gij er van, of ik verstand heb van wijn? Ik zou hetzelfde van u kunnen beweren.

Maar zoals gezegd, ik stel u het volgende voor: Ik zal hedenavond met mijn vriend, laat ons zeggen tegen negen uur, als gij het niet meer zo druk hebt in uw zaak, bij u komen en wij zullen naar een der herbergen in deze buurt gaan om te onderzoeken wie gelijk heeft, gij of ik.”

„Dat zullen wij doen,” antwoordde de waard. „En hoe hoog zal onze weddenschap zijn?”

„Ik wed nooit hoger dan vijf pond,” luidde het antwoord.

„Alright,” sprak mr. Dudley. „Het gaat dus om vijf pond sterling. Als ik verlies, dan betaal ik de vertering, in het tegenovergestelde geval hebt gij dat genoegen.”

Zeer tevreden over hun ochtendwijn, die hun niets had gekost, wandelden zij de Hamilton Road verder langs om hun clublokaal te bereiken, waar zij de verdere loop der dingen wilden afwachten.

De brave herbergier echter wachtte die avond tevergeefs op de komst van Rumneus en de mooie Willy... Op diezelfde avond echter wachtte de bewonderenswaardige leden van de club der Shakespearianen een onaangename verrassing.

De tegenwoordige eigenaar van het clublokaal, de tweehonderd pond zware herbergier Thompson — sinds het bestaan der club de achttiende — kwam naar de tafel toe met een meterlang stuk papier, legde dit voor de mooie Willy neer en sprak:

„Mijnheer de voorzitter, ik heb in het volle vertrouwen, met beroemde mannen te doen te hebben, tot heden spijzen en dranken aan uw clubgenoten gecrediteerd. Ik zou u willen verzoeken, mijnheer de voorzitter, de rekening na te zien en daar ik mijn leveranciers moet betalen” — de mooie Willy dacht: Dat verlangen wij immers in 't geheel niet van je — „verzoek ik u, mij mijn rekening in de loop van de

dag van morgen wel te willen voldoen.”

De voorzitter maakte een hooghartig gebaar, zo ongeveer als een miljardair, wie een hotelier een kleine rekening overhandigt, en wees naar de stomdronken oud-luitenant der Engelse marine, die de welluidende naam Waterbuik droeg, zeggende:

„Mijnheer, met de geldelijke aangelegenheden der club bemoei ik mij als voorzitter niet. Geef uw nota aan onze penningmeester, luitenant Waterbuik. Hij zal alles in orde maken.”

De waard keek met wantrouwende blikken naar de penningmeester, die met starende ogen in zijn bierglas keek en begon eindelijk tegenover deze zijn verzoek nog eens te herhalen.

De oud-luitenant, die met veel succes op kermissen zou kunnen fungeren als marktschreeuwer, grijnsde en antwoordde op alles, wat de kastelein sprak, alleen maar:

„Yes — yes — yes . . .”

Toen de waard er nogmaals op aandrong, dat de rekening de volgende dag betaald moest worden, klonk een laatste „Yes” en daarmee was de zaak voor de club afgedaan.

Nauwelijks had de waard zich verwijderd, of het bulldoggeelaat van de mooie Willy vertrok tot een brede grijnslach.

Hij streek met de hand over zijn goedverzorgde baard en sprak tot Rumneus:

„Collega, je moet morgen, of nog liever vandaag, een nieuw clublokaal voor ons zien te vinden. Deze eigenaar hier heeft geen artistieke neigingen, heeft geen respect voor genieën, zoals wij zijn. Hij verlangt in plaats van eer — geld. Hoe vreselijk ordinair!”

„Ik zal eerst nog eens met hem spreken,” zei Rumneus. Hij stond op en begaf zich met onvaste schreden naar de waard.

„Luister eens,” zo begon hij het gesprek, „gij schijnt helemaal vergeten te hebben, dat gij met ons, de club der voornaamste Engelse dichters, de volgelingen van Shakespeare, een kolossale reclame maakt voor uw zaak.

Men zal hier eenmaal een gedenksteen plaatsen om er aan te herinneren, dat hier in dit beroemde café de Shakespearianen hun stamtafel hadden en er zullen duizenden komen om, als wij allang dood zijn, het lokaal te bezichtigen, om hier uit dezelfde glazen te drinken, waaraan wij onze lippen hebben gezet.

Ik geef u dus de goede raad, tot inzicht te komen. Trap uw geluk niet met voeten door van ons betaling te eisen van hetgeen wij gebruiken.

Het zou verstandiger van u zijn, ons zoveel mogelijk te steunen. Het nageslacht zal de eigenaar van dit lokaal rijk maken!"

„Hoor eens sir," antwoordde de waard. „Aan het nageslacht heb ik niets. Het is mij onverschillig als ik begraven ben, of mijn opvolger hier rijk wordt, terwijl ik een flink bedrag aan u te kort kom.

Ik zou u liever de raad willen geven, om u in verbinding te stellen met mijn opvolger, die ik niet ken. Voor hem is het van belang.

Ik denk, dat die u zoveel zal lenen, als gij bij mij verteert en zodoende hebben wij beiden voordeel bij de zaak."

„Ik zie in, dat er met u niet te redeneren is," antwoordde Rumneus, en ging naar de tafel terug om het resultaat van zijn gesprek mee te delen.

De volgende dag zaten de clubleden in een ander lokaal aan het andere eind van de stad en men verteerde weer zolang totdat de rekening kwam.

Toen deze keer het tweetal, de mooie Willy en Rumneus, waarbij zich een half uur later als derde en laatste lid der club mijnheer de luitenant Waterbuik aansloot, vervoegden: „Ik heb geen geld, gij hebt geen geld, enz." was dit niet, omdat zij geen kroegbaas meer vonden, die hun borgde, maar omdat de prudichter een uitgever had gevonden voor zijn verzen, die zich bereid had verklaard, tegen vergoeding der drukkosten, de meesterwerken van de mooie Willy uit te geven in een elegant boek, verguld op snede.

Daarvoor had de dichter de som van honderd pond sterling nodig.

„Bedenk, lieve vrienden," sprak hij tot Rumneus en de water-luitenant, „zo'n onnozel bedrag heb ik nodig om onsterfelijk te worden, om mijn roem, evenals die van onze collega Shakespeare, de wereld te verkondigen, om mij in een handomdraai tot een schatrijk man te maken.

Mijn gedichten zullen een reuzenvermogen opbrengen. Wij kunnen binnen zeer korte tijd in een kasteel in Schotland ons geheel aan onze dichtkunst wijden."

„Ik zou een Italiaans kasteel prefereren," sprak Rumneus. „De Italiaanse wijn is verrukkelijk."

„Ik daarentegen," grijsde de water-luitenant, „zou je voorstellen om een bezitting in Beieren te kopen. Er gaat niets boven een goed glas Munchener bier. Een krankzinnig idee om naar Schotland te trekken!"

„Je hebt gelijk! Je hebt gelijk!" knikte de mooie Willy. „Maar ik denk, dat de opbrengsten van mijn werk zó groot zullen zijn, dat ik een bezitting in Italië,

een in Beieren en een in Engeland kan kopen. Wij zullen dan om beurten Italiaanse wijn, Munchener bier of Schotse whisky drinken.

Ja, vrienden, dat zal een heerlijk leven worden, het zal prachtig zijn . . .

Geloof mij, daar op het plein," hij wees naar een open plek in de nabijheid van het koninklijk paleis, „daar zie ik mijzelf in gedachten reeds in marmer staan.

Een prachtig standbeeld, uitgevoerd door onze eerste kunstenaars. Maar hoe kom ik aan de honderd pond sterling?"

„Laat mij eens nadenken," sprak Rumneus. „Ik geloof, dat ik het gevonden heb."

„Laat ik je omhelzen, laat ik je de hand drukken, geliefde vriend!" jubelde de mooie Willy, „een heldendaad is het, wanneer je me aan die honderd pond helpt. Spreek, kom aarzel niet langer en laat ons naar onze kroeg gaan!"

Rumneus was ontegenzeggelijk de intelligentste van het drietal en had soms invallen met behulp waarvan een verstandig mens door werken geld zou kunnen verdienen.

Nadat hij een grote hoeveelheid bier naar binnen had gewerkt, vervolgde hij:

„Luister dan! In elk geval ben jij, mijn beste Willy, door het bezit van een tante, die met je dweept, altijd nog in staat, twee pond sterling bijeen te krijgen."

„Zeker, dat kan ik," antwoordde de dichter, „maar ik verzeker je, dat ik het oude wijf voor die twee pond sterling minstens de helft van de opbrengst van mijn gedichten moet beloven en dat nog wel schriftelijk. Bedenk, wat dat zeggen wil!"

„Hindert niets," klonk Rumneus' antwoord. „De hoofdzaak is, dat je van haar, die oude gierige tang, twee pond sterling los krijgt. Zodra je het geld hebt, kunnen wij verder handelen."

„Maar je zult mij toch zeker van te voren zeggen, welk plan je hebt?" vroeg Willy.

„Nee, mijn waarde. Dat doe ik niet," klonk het antwoord. „Het idee, dat ik heb, is alleen al miljoenen waard. Ik zeg je, dat wij ons in goud zullen baden. Eerst dan, als je de twee pond voor mij op tafel legt, zal ik er verder met je over spreken en aan het ten uitvoer brengen van mijn plan beginnen."

„Dat vind ik gemeen van je," beweerde Willy. „Je kunt er toch in elk geval iets van vertellen."

Rumneus lachte:

„Nogmaals neen, mijn waarde. Bezorg mij de twee pond sterling en de zaak kan beginnen. Je zult je ge-

dichten kunnen laten drukken en de kastelen en alles wat je wilt kunnen kopen. De miljoenen daarvoor zal ik je verschaffen."

„Hoofdzaak is," grijnslachte de water-luitenant, „dat er nog bier genoeg op de wereld gebrouwen wordt. Want zonder bier, mijn beste vrienden, kan ik geen penningmeester voor jullie blijven."

„Ik zal je een bierleiding laten maken," beloofde Rumneus. „Die zal met een kraan naast je bed worden aangebracht."

„Met een gummislang, alsjeblieft!" sprak de water-luitenant, „en het moet Munchener bier zijn."

„Zeker! Maar nu moeten wij onze vriend naar zijn tante sturen om het begin van onze miljoenen te gaan halen. God zegene je, beste Willy! Wij zullen bij een glas van dit ellendige bier op je wachten en zodra je terugkomt met je zakken vol geld, allereerst een fatsoenlijker lokaal gaan opzoeken."

De mooie Willy verliet het lokaal en begaf zich naar zijn tante, een oude jongeuffrouw, die leefde van een handel in stalen pennen, vloeipapier en potloden, die zij verkocht in beursrestaurants, waar veel kooplui kwamen.

Het gelukte hem inderdaad de twee pond sterling los te krijgen, nadat hij de oude vrouw, wier verstand ook niet al te zuiver was, de helft van de opbrengst van zijn werk had beloofd.

„Maar dit zeg ik je, jongen," riep de oude heks, „binnen vier weken moet je mij honderd pond sterling brengen, of, zo waar als ik Amalia heet, je krijgt nooit meer een cent van mij."

„Ik breng u een half miljoen," antwoordde de waardige neef, terwijl hij zich met de twee pond sterling in de zak zo rijk voelde als een Engelse lord.

Toen hij met het geld in de kroeg kwam, was de water-luitenant al zó dronken, dat hij met het hoofd op tafel lag te snurken.

Rumneus echter niet.

Deze zat met een potlood en een stuk papier voor zich te schrijven.

Hij schreef zo ijverig, dat hij opschrok, toen de basstem van zijn kunstbroeder zich naast hem liet horen.

„Hier ben ik, waarde vriend. Wij hebben het kapitaal. Nu zijn we vermogende lui!"

„Laat zien!" bromde Rumneus kort aangebonden.

„Eerder geloof ik het niet."

De mooie Willy legde de twee goudstukken voor Rumneus neer.

Deze nam ze tamelijk wantrouwend tussen duim en vinger, bekeek ze eerst aan beide kanten, liet ze op

het marmeren tafelblad klinken en zei:

„Als ik mij niet heel erg vergis, zijn de goudstukken echt. Voor alle veiligheid zal ik ze bij de kroegbaas wisselen, dan weten wij tenminste wat wij hebben."

Hij ging naar de waard en kwam na enige ogenblikken terug met het ingewisselde geld.

„Jawel, heren collega's," sprak hij, „het geld is echt."

„Waar heb je het dan?" vroeg de mooie Willy.

„In mijn zak!" klonk het lakoniek terug.

De mooie Willy fronste de wenkbrauwen, want dit beviel hem in het geheel niet.

„Ja, maar zeg eens, dat geld is mijn eigendom," zei hij tenslotte.

„Dat betwist ik," antwoordde Rumneus. „Als je met mij samen nu de honderd pond sterling wilt verdienen en nog veel meer, dan zul je mij toch zeker wel die twee pond sterling geven ter bestrijding van onze onkosten."

Ik heb intussen reeds alle voorbereidende maatregelen genomen en wij zullen nu naar het Strand gaan om een kantoor te huren."

De mooie Willy durfde hier niets tegen in te brengen en begaf zich met Rumneus naar het Strand.

In een kleine zijstraat, slechts op twee huizen afstand van de hoofdstraat, vonden zij drie trappen hoog het kantoor van een advocaat en deze was bereid, hun tegen een zekere vergoeding een gedeelte van zijn kantoorruimte, benevens het gebruik der schrijfmachine, telefoon en dergelijke dingen, af te staan.

Rumneus had hem in levendige bewoordingen zoveel van hun plannen meegedeeld als nodig was, en de advocaat had gevonden, dat de zaak werkelijk te proberen was.

„Je ziet," sprak Rumneus, toen zij samen op straat liepen, met het contract, dat zij met de advocaat hadden gesloten in de zak, „men kan alles in de wereld, wat men wil. Nu hebben wij een kantoor en een schrijfmachine, een telefoon en nog veel meer en het is nog niet eens nodig geweest, dat wij één enkele shilling van onze twee pond afnamen."

Ik stel je nu voor om ginds naar het mij bekende hotel Cecil te gaan en daar een goed diner te bestellen. Intussen zal ik dat, wat ik geschreven heb, nog eens corrigeren, opdat wij het straks kunnen laten drukken."

„Als ik maar wist, wat je van plan bent," zuchtte de mooie Willy, wie het lopen door zijn corpulentie niet gemakkelijk viel.

Doch Rumneus lachte geheimzinnig en zweeg.

Met een eetlust, alsof hij in de laatste tien jaar geen

stukje vlees meer had geproefd, wierp Rumneus zich op een dubbele portie roastbeef, welke hij met enige glazen bier naar binnen spoelde.

Nadat dit was gebeurd, nam hij zijn potlood weer ter hand, benevens het door hem ontworpen manuscript en probeerde verder te schrijven.

Eindelijk was hij klaar, riep de kelner en betaalde. Met fier opgericht hoofd, de oude hoed brutaal op het rechteroor gedrukt en de mantel als een Romeinse toga omgeslagen, verliet hij, door zijn collega gevolgd, het lokaal.

TWEEDE HOOFDSTUK

Raffles wordt in dienst genomen

John Raffles stond in het kantoor van de eigenaar ener kleine drukkerij aan het Strand, waar hij visitekaartjes met de naam Henry Chiffon had besteld, toen twee eigenaardige personen, zoals hij ze in Londen nog nooit had gezien, binnen kwamen.

Het waren Rumneus en de mooie Willy.

Zonder op Raffles te letten, liep Rumneus naar de toonbank en sprak:

„Wij willen u een belangrijke bestelling doen en ik heb weinig tijd. In de eerste plaats moet gij mij duizend firmakaartjes drukken en deze uiterlijk morgenavond op ons kantoor bezorgen, dat wij samen hebben met advocaat Henkel, in Arundelstreet No. 18. De prijs mag niet te hoog zijn; ik verzoek u, mij de prijs dadelijk te willen opgeven.

In de tweede plaats wens ik duizend couverts en duizend vel papier met dezelfde firmanaam en in de derde plaats heb ik hier een manuscript.

Dat moet gij laten zetten en mij morgenavond een drukproef ervan sturen. Alsdan zal ik u opgeven, hoeveel duizend exemplaren ik nodig heb.

Ik maak er u echter op attent, dat de prijs, die gij mij per duizend zult berekenen, zeer laag moet zijn, daar ik ongeveer een miljoen stuks nodig zal hebben.”

Bij het horen van het woord miljoen, keek de mooie Willy verbaasd op.

Nog steeds wist hij niet, wat Rumneus van plan was te doen.

Deze gooide met het onverschillig gebaar van een schatrijk heer een handvol geld op tafel, samen ongeveer één pond sterling, telde het en sprak:

„Hier hebt gij een voorschot van een pond. Geef mij

een kwitantie, de rest betaal ik per cheque.”

De drukker, die tot op dat ogenblik een vrij ongunstige indruk van zijn nieuwe klant en vooral van diens kleding had gekregen, werd nu zeer beleefd.

Hij schreef een kwitantie en beloofde, dat alles de volgende avond geleverd zou worden.

Rumneus en de mooie Willy verlieten de winkel.

Toen zij weg waren, sprak de drukker tot Raffles, die in een hoek bij het venster stond, zodat zijn gelaat in de schaduw was gebleven:

„Zo ziet men weer, dat men naar de kleding de mens niet mag beoordelen. Ik had eerst gedacht, dat deze man hier kwam om te bedelen en in plaats daarvan doet hij mij een bestelling, die misschien enige honderden ponden sterling belooft.”

„Mag ik eens lezen, wat de inhoud van het manuscript is?” vroeg Raffles.

„Zeker,” antwoordde de drukker. „Als ik er een miljoen exemplaren van moet drukken, kan de inhoud geen geheim zijn.”

En hij overhandigde Raffles het door Rumneus geschreven document.

Deze las:

Eerste Engelse Studiereis-Gezelschap.

Londen, datum postmerk.

Zeer geachte Heer!

Deze belangrijke regelen moet gij lezen en u onmiddellijk met ons in verbinding stellen. Doet gij dit niet, dan laat gij de schitterende gelegenheid voorbij gaan om een reis te maken volgens uw eigen keuze, naar Egypte, Griekenland, Turkije, Spanje, Italië, China of Australië, zonder dat gij voorlopig behoeft te betalen. Onze club is de eerste, die volgens dit systeem werkt en richt zich alleen tot minder bemiddelde personen, die niet ineens voldoende geld bezitten om een dergelijke reis te kunnen maken.

Let wel!

Wij verplichten ons, in bepaalde termijnen, aanvangende de volgende maand, elke week een reisgezelschap samen te stellen en zullen u de mooiste plekjes der wereld en der klassieke oudheid tonen.

Wij zullen door middel van wetenschappelijk en artistiek ontwikkelde gidsen ervoor zorgen, dat al het interessante u onderweg zal worden uiteengezet.

De reis zal voor u niet alleen een ontspanning zijn, maar tevens van onschatbare wetenschappelijke waarde.

Niets zal worden nagelaten, om het u op reis gemakkelijk en aangenaam te maken.

Vul onmiddellijk bijgaande verklaring in, daar wij slechts met een beperkt aantal personen onze eerste reizen kunnen aanvangen.

Dit biljet is slechts drie dagen geldig.

Hoogachtend,
De Voorzitter.

Raffles schudde het hoofd. Hij moest een ogenblik nadenken.

Was dit bluf, oplichterij of inderdaad een solide onderneming?

Nu las hij het bijgevoegde intekenbiljet.

Dit luidde:

Intekenbiljet nummer . . .

Ondergetekende verklaart zich bereid met de Studiereisclub Shakespeare in de maand juni een reis te maken naar Italië, Spanje, Turkije, Griekenland, Perzië, India, China, Japan, Amerika. (Hetgeen niet gewenst, door te halen.)

De kosten voor een reis bedragen per dag tien shilling, reis- en verblijfkosten inbegrepen.

Dit bedrag wordt door de deelnemer in de loop van drie jaren na de reis afbetaald. De deelnemer moet alleen een bedrag van één pond sterling en dit door hem ondertekende biljet toezenden aan het Studiereis-Gezelschap der Shakespearianen. Deze som wordt later van het gehele bedrag afgetrokken en geldt dus als eerste afbetaling.

Londen, de . . . . .

Studiereis-Gezelschap Shakespeare.

Raffles gaf de drukker het manuscript terug.

Daarop sprak hij:

„Lees het eens en zeg mij dan uw mening.”

Terwijl de drukker dit deed, stak Raffles een sigaret op, en rookte, terwijl hij nog eens nadacht over het zonderlinge aanbod.

Als hij de beide mannen, die ongetwijfeld de ondernemers der zaak waren, in aanmerking nam, moest hij bekennen, dat zij niet de indruk maakten van bedriegers.

Aan de andere kant echter vermoedde hij achter deze zo gunstig luidende offerte een val, waarin de deelnemers zouden geraken.

De eigenaar der drukkerij had het stuk doorgelezen en sprak:

„Weet gij, Mr. Chiffon?” — hij noemde deze naam, omdat Raffles zijn kaartjes al had besteld — „ik houd de zaak voor een schitterend idee. Eigenlijk verbaast

het mij, waar wij in Londen zoveel winkels op afbetaling hebben, dat nog niemand heeft gespeculeerd op de reislustige Engelsen.

Deze onderneming zal stellig slagen.”

„Ingeval het eerlijke lieden zijn,” antwoordde Raffles, „dan geloof ik wel, dat zij succes zal hebben.”

„Dat het eerlijke lieden zijn, daarvoor zou ik mijn hand in het vuur durven leggen,” sprak de drukker.

„Schurken zien er anders uit, die kleden zich zo elegant mogelijk. Ik ken dat soort. Maar op mij maken zij met hun deftige kleding geen indruk.”

Raffles lette nauwkeurig op het adres van de Studiereisclub en ging naar huis, voortdurend over deze zaak nadenkend.

Daar wachtte Charly Brand op hem en verbaasde zich over zijn lange uitblijven. Hij merkte echter dadelijk aan de gelaatsuitdrukking van zijn vriend, dat deze met een plan rondliep.

„Heb je het een of ander voor met onze teerbemide hoofd-inspecteur Baxter?” vroeg Brand, toen Raffles onophoudelijk door de kamer liep en het roken bijna vergat.

„Nee, beste Charly, deze keer niet,” luidde het antwoord. „Wie weet — misschien komt hij er nog wel bij te pas. Maar ik heb mijn plan nu gemaakt.

Laten wij echter eerst aan tafel gaan.”

De lunch werd door Gaston, de oude kamerdienaar van Raffles, die hem reeds sedert onheuglijke jaren diende, opgebracht en beide vrienden lieten het zich, zoals een paar gezonde mannen betaamt, goed smaken. Na de lunch werd een sigaret opgestoken en bleven de vrienden in gezellige kout nog enige tijd bijeen.

Tenslotte stond Raffles op en begaf zich naar zijn kleedkamer. Deze kamer was een der grootste van het huis en diende hem voornamelijk om zijn uiterlijk te veranderen. Hierin had hij het zeer ver gebracht en daaraan had hij het dan ook voor een groot deel te danken, dat de politie, die hem nu reeds net zo lang zocht als hij, om een populaire uitdrukking te gebruiken, de trottoirs van Londen onveilig maakte, hem nog steeds niet had kunnen vinden.

Dit was niet te verwonderen.

Raffles had de vermommingskunst tot een hoge graad van volmaaktheid opgevoerd. Wanneer hij zich een kop maakte, dan was die in alle opzichten af en om een vergelijking te gebruiken, veel beter en volmakter dan die, welke een acteur van zijn gelaat maakte, wanneer hij een zekere persoonlijkheid moest voorstellen.

Toneelspelers toch rekenen er op, dat zij altijd bij

kunstlicht en dan nog op een grote afstand van het publiek optreden. Raffles daarentegen moest zijn grime zo maken, dat hij zich kon onderhouden met de personen, voor wie hij zich wilde verborgen houden, terwijl hij naast hen stond of zat, in het volle daglicht, ja, zelfs vaak terwijl de zon met haar alles doordringende stralen vlak op hem scheen. Toch had men nimmer iets van vermomming aan hem ontdekt. Dit kwam in de eerste plaats omdat Raffles nimmer een baard of pruik in de gewone betekenis van het woord gebruikte. Wanneer hij zijn hoofdhaar anders wilde doen schijnen of een zekere haargroei op zijn gelaat te voorschijn roepen, dan deed hij dit door middel van stukken vleeskleurig caoutchouc waarop menselijk haar was geïnplanteerd. Door deze vellen caoutchouc strak over zijn gelaat te trekken, kon hij er van op aan, dat men nimmer zou ontdekken, dat het haar op zijn gelaat het zijne niet was. Door het gebruik van verschillende door hem zelf uitgevonden en samengestelde kleurwatertjes kon hij dat haar in alle tinten verven, zodat hij met het grootste gemak nu eens een grijsaard, dan weer een man in de volle kracht van zijn leven, dan weer een zeer jong blaagje kon voorstellen.

Het eigenaardigste was echter, dat hij bij zijn vermomming haast nimmer gebruik maakte van vals haar daar hij wederom door middel van andere stoffen in staat was de huid van zijn lichaam een volkomen wijziging te doen ondergaan. Die huid, die van nature strak en soepel was, kon hij veranderen in het tanige vel van een grijsaard, maar ook in het sappige vlees van een jong meisje. Zijn ogen, die van nature grijs en zeer doordringend waren, kon hij door indruppeling volkomen van kleur laten veranderen, zodat hij nu eens blauwe, echte onschuldige kinderogen, maar dan weer donkerbruine kijkers had, bij zwart af en zó diep en onpeilbaar, dat zijn blik werd als van een Oosterling vol van raadselen en geheimen.

Hierdoor kon hij vaak door een geringe verandering in zijn uiterlijk zichzelf toch volkomen onkenbaar maken, daar nog nooit iemand op de gedachte was gekomen, dat een man, die wel veel op het signalement van Raffles geleek, en daarom dat niet kón zijn, omdat hij donkerbruine ogen had, dit toch inderdaad wel wás.

Zoals gezegd, had Raffles zich na de lunch naar zijn kleedvertrek begeven en begon daar een zekere vermomming voor zichzelf gereed te leggen.

Hij haalde enige zeer eenvoudige kleren voor de dag, van het soort dat men wel ziet bij eenvoudige kan-

toorklerken, en nam zijn kleurwatertjes ter hand.

Toen hij na een half uurtje gereed was en Brand hem zag, moest laatstgenoemde erkennen, dat hij zijn vriend nimmer zou hebben herkend en hem voor een kantoorbediende zou hebben gehouden, wiens salaris nodig eens wat verhoogd moest worden, opdat de man zich wat nieuwere en vooral modernere kleren kon aanschaffen.

Reeds des middags bezocht Raffles in deze bescheiden kleding en met het uiterlijk van een Engelse kantoorbediende, die een betrekking zoekt, het bureau van Rumneus en vond het tweetal, dat op de bezorging der kaarten wachtte.

„Heb ik de eer,” zo begon Raffles, enige malen buigende, „een der heren van de studie-reisclub voor mij te zien?”

„Ja,” knikte Rumneus, „ik ben de plaatsvervangende president. Wat wenst gij?”

„Neem mij niet kwalijk, als ik derangeert,” hernam Raffles, „maar ik kreeg uw adres van een der knechts van de drukkerij aan het Strand, waar uw kaarten besteld zijn. Ik ben namelijk boekhouder en correspondent, ben secretaris en kassier geweest en bezit honderd pond sterling, die ik te allen tijde als borg wil storten voor een goede betrekking.

Ik wilde u vragen, of ik bij u een betrekking zou kunnen krijgen, als ik de honderd pond deponeer. Mijn getuigschriften zijn zeer goed, maar het valt mij moeilijk om nu in de zomer een betrekking te vinden.”

„Uw goed gesternte heeft u hierheen geleid,” antwoordde Rumneus. „Ik dacht er zoëven toevallig over na, hoe wij een jongeman zouden kunnen vinden die tegen een borgstelling van honderd pond de betrekking van secretaris onzer vereniging zou willen aangaan.”

Inderdaad had Rumneus reeds een dergelijk plan gehad, daar van de twee pond zich nog slechts drie shilling in zijn zak bevonden.

Daarvoor konden met de beste wil nog niet eens de nodige porto's voor het verzenden der drukwerken betaald worden.

De mooie Willy, van wie Rumneus had verwacht, dat hij nog minstens zo'n ellendig pond sterling van zijn tante zou halen, had verklaard:

„Nee, dat gaat niet — in geen geval! De oude heks zou voor dit pond sterling al onze inkomsten verlangen. Dan zou zij met de miljoenen gaan strijken en wij hadden drie pond sterling.”

„Wij zullen dus,” sprak Rumneus tot Raffles, „een contract met u maken. Maar hebt gij het geld bij u?”

„Ja,” antwoordde Raffles, „het is tot uw beschikking.”

„Laat eens zien, zodra ik er mij van overtuigd heb, zal ik een contract met u opmaken.”

Raffles nam uit zijn portefeuille een biljet van honderd pond en legde dat voor Rumneus op tafel.

Duidelijk zag Raffles, hoe Rumneus, evenals de mooie Willy, het waardevolle biljet aanstaarde. Het was waarschijnlijk voor de eerste keer in hun leven, dat zij een biljet van honderd pond voor zich zagen. Tot dusverre hadden zij in het geheel niet geloofd aan het bestaan van zulk een groot bedrag.

En nu lag die reuzensom voor hen.

Rumneus stond op, stak het geld in de borstzak van zijn glimmende zwarte jas en vroeg:

„Hoe is uw naam?”

„Henry Chiffon,” antwoordde Raffles.

„Waar woont gij?” luidde de tweede vraag.

„Houstonstreet 112.”

„Mooi,” knikte Rumneus. „Ga zitten, dan schrijf ik het contract.”

Enige minuten later legde Rumneus hem een contract voor, dat Raffles ondertekende, zonder zichzelf eerst de moeite te geven het door te lezen.

„Gij kunt morgenochtend om tien uur bij ons in betrekking komen en ik hoop, dat gij zult tonen, een fatsoenlijk en ijverig mens te zijn,” zei Rumneus, na eveneens ondertekend te hebben.

„Mag ik u nog een vraag doen?” vroeg Raffles.

„Zeker, wat wenst gij nog?”

„Wij hebben vergeten over mijn salaris te spreken.”

Rumneus en de mooie Willy keken elkaar aan.

Dat hadden zij inderdaad vergeten.

„Hoeveel verlangt gij?” vroeg Rumneus.

„Ik wil niet onbescheiden zijn, heren,” antwoordde Raffles, „maar 200 pond per jaar zou niet te veel zijn, dunkt mij . . .”

„Goed, het is wel veel, maar in aanmerking genomen, dat gij een verantwoordelijke betrekking bij ons zult bekleden, zult gij dit salaris hebben,” stemde Rumneus genadig toe.

„Dan moet ik echter om een voorschot verzoeken,” sprak Raffles, „want ik heb al mijn geld uitgegeven.”

„Maar gij hebt nog in het geheel niet gewerkt,” klomk het uit de mond van Rumneus, „hoeveel wenst gij?”

„Ik zou u om één pond willen verzoeken.”

Opnieuw keken Rumneus en de mooie Willy elkaar aan. Geen van beiden had zoveel geld in zijn zak.

„Ik zal u eens iets zeggen,” sprak Rumneus eindelijk.

„Morgen kunt gij het pond sterling van ons krijgen.

Vóórdat gij in betrekking zijt, geef ik u geen voorschot.”

Dat was verstandiger dan Raffles had verwacht.

Hij had gemeend, dat de beide armoedzaaiers, die geen geld bezaten, hem nu zijn eigen biljet van honderd pond zouden laten wisselen, om hem daarna van zijn eigen geld een pond sterling terug te geven.

Toen Raffles heenging, riep Rumneus hem nog na: „Dus morgen vroeg, precies om tien uur.”

„Het zijn een paar oplichters,” mompelde Raffles in zichzelf, toen hij de trap afgang. „Ik heb mij niet vergist. De schurken bezitten geen shilling en willen duizenden mensen ieder een pond uit de zak kloppen; een mooi zaakje. Daar zullen we een stokje voor moeten steken.”

Nauwelijks had hij het huis verlaten of Rumneus en Willy sloten het kantoor en gingen uit.

Het eerste wat zij nu deden, was een der confectiezaken aan het Strand opzoeken en zich daar van het hoofd tot de voeten als gentleman laten kleden.

Een half uur later verlieten zij de winkel en niemand zou in de elegant geklede heren de schunnige verschijningen van Rumneus en de mooie Willy hebben herkend.

Zij hadden glimmende hoge hoeden op het hoofd, helderwit linnengoed aan, droegen moderne dassen, onberispelijke kleren en handschoenen.

Een kapper moest voor het verdere zorgen en nu ging het tweetal zich als hongerige wolven verlustigen in de publieke vermakelijkheden van de grote wereldstad.

Roerend waren zij het hierover eens: De water-luitenant zouden zij niet in hun zaken betrekken.

DERDE HOOFDSTUK

Het werk neemt een aanvang

Charly Brand verbaasde er zich de volgende morgen over, dat Raffles niet zoals gewoonlijk des morgens om zes uur een bad had genomen en een wandeling door het Hydepark maakte.

Ook de oude kamerdienaar Gaston, had geen bevel van Raffles gekregen om Brand iets omtrent de plannen van zijn vriend mee te delen.

Brand keerde dus vroeger dan gewoonlijk van zijn wandeling naar huis terug en vond, toen hij de eetkamer binnentrad, zijn vriend en meester aan tafel

zitten.

Deze scheen zijn binnenkomen niet te willen opmerken, want hij las, zoals dat zijn gewoonte was, vol aandacht het ochtendblad.

Raffles was een meester in het krantlezen. Hij sloeg niet het minste over.

Niets ontging hem en hij placht tot Brand te zeggen: „Ik verzeker je, om een handig mens en in alle zaken thuis te zijn, om onder zekere omstandigheden schatten te verdienen, heb je niets verder te doen dan de kranten aandachtig te lezen. Daaronder versta ik niet alleen de berichten, die je interesseren, maar alles, zelfs de advertenties.”

En het was een feit, dat menige goed geslaagde onderneming van Raffles haar oorsprong vond in een eenvoudig lijkende advertentie.

Charly Brand bleef een ogenblik in de deur staan en keek vol belangstelling naar het uiterlijk van zijn vriend. Hij had hem de vorige avond niet meer kunnen spreken, daar hij naar de schouwburg was geweest.

„Goedemorgen, Edward,” sprake hij, Raffles een hand toestekende, welke deze drukte, terwijl hij de krant op tafel legde.

„Waarom lach je, Charly?” vroeg hij.

„Neem me niet kwalijk, Edward,” klonk het ten antwoord, „maar zulk een grappige ouderwetse das en zo'n ellendig slecht zittend pak, waarvan de mouwen te kort zijn en de broekspijpen dezelfde kwaal hebben, dat bovendien te smal van schouders is, heb ik tot dusverre alleen in de kleine uitdragerswinkels in de voorsteden van Londen gezien.”

„Zeg eens,” antwoordde Raffles, „niet met zo'n minachting over mijn kleren spreken, hoor, dat pak heb ik eerst gistermiddag gekocht en er achttien shilling voor betaald.”

Brand lachte hartelijk en zei:

„Achttien shilling? Ik geloof, Edward, dat je in je hele leven nog niet zo'n duur pak hebt gedragen.”

Raffles streek met zijn aristocratische hand, waaraan een prachtige diamant van onschatbare waarde schitterde, over de mouw van zijn jas, betastte de grijze, ruwe stof en antwoordde:

„Charly, geloof me, ik heb mijn grootste zaken gedaan, in lompen gekleed. Er is een spreekwoord dat zegt: Lompen bedekken goud. Van lompen wordt papier gemaakt, van lompen fabriceert men weer de beste stoffen en het beste en voornaamste verandert ten slotte in lompen.

En zelfs een vod, een menselijk vod, wordt, als het

onder de aarde is gestopt, weer een waardevol iets.

Ik hoop in deze lompen, die ik van een uitdrager voor 18 shilling heb gekocht in Arundelstreet, goede zaken te doen.”

„Dan zal ik maar genoeg nemen met je toilet, Edward. Mag ik misschien weten, tot welk doel je deze kleren hebt aangetrokken?” vroeg Brand.

„Wel vervloekt,” bromde Raffles zacht, naar zijn rechterhand kijkend, waaraan de kostbare edelsteen fonkelde. „Daar had ik bijna een domheid begaan en de ring aangehouden.”

Hij schoof het kostbare kleinood van de vinger en legde het in een klein ijzeren kastje, dat in de muur der kamer was gemetseld.

Voordat hij verder sprak, stak hij een sigaret op en blies de rook vol welbehagen voor zich uit. Daarop vervolgde hij:

„Zoals je mij hier ziet, ben ik secretaris van de eerste Engelse studie-reisclub Shakespeare.”

„Wat ben je?” vroeg Brand verbaasd.

Raffles herhaalde langzaam de titel der firma.

„Dat is een gekke betrekking,” meende Brand.

„Waarvoor de onsterfelijke Shakespeare al niet zijn naam moet geven! Het ontbreekt er nog maar aan, dat wij, Engelsen, een kaassoort naar hem noemen. Het is merkwaardig, hoe graag de mensen aan slechte dingen een goede naam geven.

Maar om op jou terug te komen. Ben je werkelijk in die betrekking?”

„Jazeker, Charly, geloof je me niet? Ik krijg het reuzensalaris van tweehonderd pond sterling. Ik zal dus voortaan elke dag in een onzer voornaamste hotels, in Savoy of Cecil-hotel, de kostbaarste diners gebruiken, dat wil zeggen: In gedachten, terwijl ik in werkelijkheid wat droog brood met een beetje slechte koffie in het een of andere volksrestaurant bestel.

Maar ik moet weg. Mocht er iets gebeuren, dan heb je hier mijn adres: Douanestreet 16. Voor 8 uur des avonds zal ik niet thuis zijn.”

Hij gaf Brand een hand en ging heen.

Precies om negen uur, volgens gewoonte der Engelse zakenmensen, verscheen Raffles aan het kantoor doch, zoals hij had verwacht, was geen der beide chefs aanwezig. Deze lagen thuis nog in hun bed en rustten uit van de doorgeboemelde nacht.

Tegen twaalf uur ging Raffles iets eten.

Toen hij terugkwam, vond hij Rumneus aan de schrijftafel. Hij zette een gewichtig gezicht, had een dik adresboek van Londen voor zich en bladerde daarin.

Raffles maakte bij zichzelf de opmerking, dat zijn chef rook als een jeneverton uit een gemene kroeg. „Luister eens,” sprak Rumneus, „u had zolang moeten wachten totdat ik kwam. Ik heb u niet in betrekking genomen, om nu reeds om u verlegen te zitten. Kijk eens hier:

Gij vindt hier de couverts, die voor onze firma zijn geleverd. Gij moet nu uit het adresboek adressen schrijven op de couverts. Vanavond komt ons drukwerk en gij zult heden niet om zeven uur kunnen heengaan, maar tot in de nacht moeten blijven om het drukwerk gereed te maken. Ik zal, om u te helpen, nog een jonge man in dienst nemen.”

Zwijgend nam Raffles aan een schrijftafel plaats en begon volgens het adresboek de couverts te voorzien van adressen.

Terwijl hij hiermee bezig was, kwam een jonge man binnen, die op bescheiden toon naar de chefs vroeg. Rumneus had zijn adres uit de lijst der werkzoekenden uit de Times gezocht en hem een telegram gezonden, waarin hij hem een schitterende betrekking aanbod. Het was het voornaamste voor de nieuwe chef der firma, dat de jongeman, zoals in de advertentie stond, bereid was, voor een goede betrekking een borgtocht van honderd pond sterling te storten.

Rumneus deed, alsof hij zo tot over de oren in het werk zat, dat hij niets hoorde van de aanwezigheid van de jongeman, die naast de schrijftafel stond.

Eindelijk, nadat deze enige keren zijn naam had genoemd: Martin Winnep, keek hij van zijn werk op en snauwde:

„Gij ziet immers, dat ik bezig ben? Wat wenst gij?” De jongeman haalde het ontvangen telegram te voorschijn en overhandigde het aan Rumneus.

„Ik ben om drie uur hier besteld,” zei hij.

Rumneus wierp een vluchtige blik op het telegram en sprak:

„Ik herinner het mij nu, wij zoeken een jongmens. Vijftien pond per maand. Wenst gij de betrekking?” Raffles zag dat de jongeman verheugd opkeek.

„Ik neem het gaarne aan,” antwoordde hij op bescheiden toon.

„Mag ik dan zo vrij zijn, u mijn papieren en de door u geëiste borgtocht te overhandigen?”

De chef antwoordde met een glimlach en telde allereerst zorgvuldig het bedrag van honderd pond na, dat uit klein bankpapier en zilvergeld bestond.

Men zag er aan, dat de eigenaar zich het geld uit de mond had gespaard.

Op dezelfde manier als bij Raffles, schreef hij het

contract, overhandigde het de jongeman en sprak:

„Gij hoeft niet eerst naar huis terug te gaan, gij kunt onmiddellijk met het werk beginnen.”

„Laat u door onze bureauchef” — zó, dacht Raffles, nu heb ik het al tot bureauchef gebracht — „het werk geven. Gij moet voorlopig met een nette hand adressen schrijven. Het verdere zal u vanavond worden meegedeeld.”

De jongeman stelde zich op beschaafde manier aan Raffles voor en weldra begon hij volgens diens aanwijzingen de couverts van adressen te voorzien.

Tegen de avond kwam de mooie Willy met de hoge hoed scheef op het rechteroor. Aan zijn waggelende gang was nog duidelijk merkbaar, dat hij nog of al weer volkomen dronken was.

Met doffe blik staaarde hij Rumneus aan en begon het prachtige vers te mompelen:

„In de wereld staat een paal . . .”

Een poosje later kwam het drukwerk. En nadat Raffles en de jongeman hadden vernomen, hoe zij de drukwerken moesten vouwen en in de couverts steken, verdween Rumneus om met de mooie Willy hun studies van „Londen bij nacht” voort te zetten.

Raffles echter werkte tot negen uur en maakte enige duizenden drukwerkjes gereed.

Hij vermeed het, een vertrouwelijk gesprek met de jongeman aan te knopen, daar hij hiervoor zijn reden had.

Tegen negen uur zond hij hem naar huis en ging zelf ook heen.

VIERDE HOOFDSTUK

De vlo spuwt en Baxter spat

Op Scotland Yard, het Londense hoofdbureau van politie, waar de vier voornaamste politie-ambtenaren zetelen, welke onder de titel van hoofd-inspecteur daar, elk over hun afdeling de scepter zwaaiden, was het kalm.

Het was echter een kalmte, die aan een groot lawaai zou voorafgaan. De stille voor de storm.

Wat was namelijk het geval?

Inspecteur Marholm, die zoals de trouwe lezer van deze verhalen weet, de niet geheel en al onjuiste bijnaam droeg van „de vlo”, was niet erg in zijn humeur.

Reeds een week achtereen had hij nu, dag in dag uit,

op het bureau gezeten en niets anders te doen gehad dan processen-verbaal schrijven, napluizen, registreren en meer van dergelijke administratieve bezigheden.

Weliswaar was dit sedert vele jaren zijn werk, maar Marholm had er zich nimmer goed in kunnen schikken, om de eenvoudige reden, dat hij zich veel meer thuis voelde in de actieve dienst, waarin hij het reeds zeer ver had gebracht maar waaruit Baxter, zijn chef, hem genomen had, omdat laatstgenoemde bang was, dat zijn ondergeschikte hem naar de kroon zou steken.

Marholm had er al vaak tegen gemopperd en pogingen aangewend om uit de administratie ontslagen te worden, doch telkens tevergeefs.

En het enige, wat hem nog enigszins met zijn baantje verzoende, was het feit, dat hij zijn chef, hoofd-inspecteur Baxter, nu en dan eens heerlijk plagen kon, terwijl het ook vaak gebeurde, dat deze uitging en alsdan de dienst aan hem overliet, iets waarvan Marholm altijd gebruik maakte, om het zich een beetje gemakkelijk te maken, of óók uit te gaan.

Maar thans bestond daarop geen kans.

Sinds een week ongeveer nam zijn superieur, hoofd-inspecteur Baxter, zijn dienst waar, met ongekende ijver en vlijt.

En dit had een reden.

De lord-mayor van Londen had ten gevolge van de laatste gebeurtenissen en van de ongelukkige rol, die Baxter had gespeeld in de aangelegenheden betreffende John Raffles, het geduld verloren en Baxter bij zich laten komen.

De hoofd-inspecteur van politie had een uitbrander gehad, die wel een kwartier duurde.

De lord-mayor had hem het prettige vooruitzicht geopend, dat hij bij de eerstvolgende gelegenheid, als hij weer een dergelijke bok zou schieten, het ontslag van de inspecteur zou weten te bewerken.

„Een ellendige geschiedenis!” zuchtte de bedreigde. „Zolang men stipt en nauwkeurig zijn dienst waarneemt, bemoeit niemand zich ermee. Men schijnt dan voor de hooggeplaatste ambtenaren eenvoudig niet te bestaan. Hoe prettig zou het voor mij zijn, als de lord-mayor mij bij zich liet komen en zei:

„Mijn beste hoofd-inspecteur van politie, het doet mij genoegen, u te kunnen zeggen, dat gij uw dienst uitstekend waarneemt.”

Baxter sloeg met de vuist op zijn schrijftafel en vervolgde:

„Maar daarop kan ik lang wachten. Niemand neemt

enige notitie van mij; ik leef hier als een kluizenaar.” Om zijn woede tegenover een zijner medemens te kunnen uiten, keek hij naar de „vlo”, die vlijtig zat te werken en hoopte hem op een onnauwkeurigheid te betrappen.

Maar Marholm, die uit de onverwachte vuistslag wel begrepen had, dat er wat broeide bij de hoofd-inspecteur, hield zich wijselijk stil en gaf geen kik.

Hij dampte echter als de schoorsteen van een stoomboot. Maar hier viel volgens de dienstvoorschriften niets op aan te merken. Zelfs tegen de soort tabak, die veel overeenkomst had met de reuk van verbrande zuurkool of zeegras, viel niets in te brengen.

En evenmin kon hij er aanmerking op maken, dat de vlo, zonder op te zien, doorwerkte.

Maar — en de ogen van inspecteur Baxter werden hoe langer hoe groter en rolden in hun kassen heen en weer — aha — hij had het ontdekt — de vlo had naast zijn stoel op de vloer gespuwd.

Dat was verboden. Streng verboden! Daarvoor stond in de hoek een spuwbak. Het eigendom van de koning; de vloer van het hoofdbureau van politie mocht niet verontreinigd worden.

Dat was een der voornaamste artikelen uit de voorschriften.

Met een stem als die van een omroeper klonk het een ogenblik daarna:

„Zeg eens, Marholm, je gedrag loopt de spuigaten uit. Ik zal rapport van je maken, ik zal je laten bestraffen.”

Maar zonder op te kijken, zonder notitie te nemen van de schreeuwende hoofd-inspecteur van politie, ging de vlo door met schrijven. Hij wendde zelfs het hoofd niet om.

Dit maakte Baxter zo woedend, dat hij opsprong en de vlo een duw gaf, waardoor diens hand, waarin hij de pen hield, uitgleed en er een dikke streep over de beschreven bladzijde kwam.

Een ogenblik keek de vlo naar het ongeluk, schudde weemoedig het hoofd, wendde zich tot de hoofd-inspecteur en sprak:

„Wat is er aan de hand? Hebt gij een spitsboef ontdekt?”

„Een spitsboef? Een spitsboef?” herhaalde Baxter, terwijl zijn ogen nog woester rolden.

„Meen je werkelijk, dat ik nu tijd heb om mij met een spitsboef bezig te houden, als ik een mens voor mij heb zoals jij er een bent?”

De vlo zoog met een onverschillig gelaat een mondvul rook uit zijn tabakspijp, blies die langzaam voor

zich uit en antwoordde:

„Ik ben van mening, dat wij ons in de eerste plaats met spitsboeven moeten bezighouden; eerst in de tweede plaats kunnen wij ons bemoeien met particuliere personen en hun eigenaardigheden.”

De vlo rookte wederom als een schoorsteen, want hij wist, dat hij de inspecteur het gauwst wegreep met tabaksrook.

Deze keer hielpen hem zijn pogingen echter niet, Baxter was geweldig boos.

Hij zocht naar een vloek, die krachtig genoeg was om uiting te geven aan zijn verontwaardiging, maar vond er geen. Zo'n grove vloek bestond er in het geheel niet, die moest nog worden uitgevonden.

Hij greep de vlo opnieuw beet, drukte diens hoofd naar beneden en sprak:

„Zie je dan niet, wat voor een zwijnepan je daar gemaakt hebt?”

„Aul!” schreeuwde de vlo. „Laat mijn nek los! Wat bedoelt u eigenlijk?”

„Wel — daar — vlak bij je op de vloer, wat is dat?”

„Een vlek,” zei de vlo onnozel.

„Een vlek?” herhaalde Baxter en keek weer naar de plek om te zien of hij er nog was. Van de vlo was namelijk, volgens Baxters mening, alles te verwachten.

„Een mooie vlek!” riep Baxter tenslotte uit. „Gespuwd heb je daar, onbeschaamde kerel!”

„Welneen!” lachte de vlo. „Daar heeft niemand gespuwd. Dat verbeeldt gij u weer. Overtuig er u maar eens van.”

„Wel voor de duivel! Ik zie duidelijk de bruine kleur van de tabak.”

„Gij vergist u,” riep de vlo. „Het is een vlekje in de vloer. Een donkere kwast in het hout.”

Baxter werd razend van woede.

„Zal ik het je bewijzen?” schuimbekte hij.

„Graag! Dan zal ik het geloven,” zei Marholm kalm. Baxter bukte zich, wreef er met een stukje papier over, hield dit dicht voor Marholms neus en riep uit: „Zie je de zwijnerij nu? Nu heb ik mijn vingers ook nog helemaal vuil gemaakt.”

„Wel, gij behoefde toch niet de proef op de som te nemen!” zei Marholm onnozel.

„Vervloekt! Ik wilde je bewijzen, dat ik gelijk heb.”

„Maar daarom heb ik nog niet bedoeld, dat gij uw vingers vuil zou maken. Ga nu uw handen maar wassen, dat zal u een beetje afkoelen.”

„Jij bent de onbeschaamdste kerel, die ik ken,” hernam Baxter. „Maar dit zeg ik je, Marholm, als ik mijn

handen gewassen heb, ga ik een rapport over je schrijven.”

„Doe dat, inspecteur!” zei Marholm met een onverschillig gezicht, zich omwendende om weer aan het werk te gaan, want hij wist, dat Baxter toch niets zou doen. Hij kon tóch niet buiten hem. Hij wist, dat de hoofd-inspecteur net genoeg schrijven kon om zijn naam onder de stukken te zetten. Het liefst zou hij dit nog gedaan hebben met drie kruisjes.

De vlo dacht enige ogenblikken na, of hij de bladzijde met de inktstreep zou overschrijven.

Het was een akte, die voor de lord-mayor bestemd was. Eensklaps echter kwam hij op een schitterend denkbeeld.

Met een glimlach zette de vlo daar, waar de inktstreep eindigde, een accolade en schreef daarnaast: Eigenhandige bijvoeging van de hoofd-inspecteur van politie Baxter.

Daarop werkte hij kalm door.

De besteller bracht op dat ogenblik de tweede post. Toen Baxter terugkwam, wierp hij een grimmige blik op de vlo en sprak:

„Dat zal je twee pond boete kosten, mannetje! Dat vervloekte spuwen op de vloer zal ik je afleren!”

Terwijl Baxter aan de schrijftafel plaats nam en de ingekomen brieven las, stond de vlo op en zette rechts en links naast zich op de grond twee grote, met water gevulde spuwbakken neer.

De stoel stond daartussen als een vesting, omringd door fortent.

Baxter had eindelijk de brieven gelezen en riep nu tot de vlo:

„Schrijf nu de aankondiging!”

„Ik heb eerst wat anders te doen,” zei deze brutaal.

„Doe dat maar alleen.”

„Wel vervloekte idioot!” schreeuwde Baxter, in nieuwe woede ontstoken en van zijn stoel opspringend.

„Je zult doen, wat ik je beveel!”

„Eerst maak ik mijn werk af,” hernam Marholm.

Baxter maakte een beweging als een hond, die zich op een kluiwil werpen en wilde Marholm de akte, die hij onder handen had, afnemen.

Maar ongelukkigerwijze trapte hij bij die beweging met zijn rechtervoet in een der met water gevulde spuwbakken.

De inhoud spatte hoog op tegen de broek van de hoofd-inspecteur en deze greep zich zelf vast om niet te vallen.

Hij was zó geschrokken en verbluft, dat hij niet wist wat hij moest zeggen.

Bovendien had hij zich bij zijn pogingen om staande te blijven, ergens aan vastgegrepen, zonder te kijken waaraan. Met zijn rechterhand had hij een der zijkan- ten van de lessenaar van zijn secretaris vastgegrepen, terwijl hij met de linker steun zocht aan diens arm.

Daar Marholm wel voorzien had wat er zou gebeuren en de onnozele daarbij wilde spelen, was hij gedurende de evenwichtspogingen van zijn chef kalm blijven doorschrijven, alsof de hele zaak hem niets aanging. Daar Baxter zijn rechterarm had vastgegrepen en hij met de hand, die aan die arm vastzat, schreef, was het niet te verwonderen, dat de uitwerking daarvan op het vel schrijfpapier, waarmee hij bezig was, zichtbaar werd.

Bij de stoot, die de vlo had gekregen, was de pen voor de tweede maal uitgeleden en een nieuwe inktstreep versierde de tweede bladzijde.

Terwijl Baxter met een handdoek zijn broek reinigde, zette de vlo bij deze nog dikkere streep de tweede kanttekening:

„Eigenhandige bijvoeging van hoofd-inspecteur Baxter.”

„Wacht maar,” dacht hij bij zichzelf, „je zult een uitbrander van hogerhand krijgen, die je niet verwacht.” Baxter liep nu om de stoel van de vlo heen als een kat om de hete brij.

„Wil je nu de aankondiging schrijven?” schreeuwde hij eindelijk, waarbij hij hijgde als een locomotief.

Toen hij zag, dat de vlo op geen van zijn woorden lette, ging hij woedend naar zijn eigen schrijftafel en las verder.

Plotseling kwam er een vrolijke uitdrukking op zijn gelaat.

Hij had een brief in de hand, die hij langzaam en aandachtig voor de tweede keer las.

De vlo, die af en toe even naar hem keek, zag het lachende gelaat van zijn chef en dacht:

„De een of ander stelt hem een stommitieit voor. Het gezicht van mijn waarde chef, als hij zo zelfvoldaan lacht, ken ik. Dat is gewoonlijk het begin van een reuzenflater.

Ik zal wel spoedig vernemen waarom het gaat. Want schrijven kan de goede man immers toch niet. Daarvoor moet ik zorgen.”

Het duurde dan ook niet langer dan vijf minuten of Baxter stond op, ging langzaam en voorzichtig naar de schrijftafel van de vlo en legde een brief voor zijn secretaris neer.

Deze las:

Eerste Engelse Studiereis-Gezelschap
„Shakespeare”

Zeer geachte Heer!

Daar wij voor onze vereniging een invloedrijke en hooggeachte persoonlijkheid in Londen zoeken, om als ere-voorzitter en beschermheer te fungeren, zou het ons een hoge eer zijn u als zodanig te mogen beschouwen.

Gij hebt geen enkele verplichting tegenover onze vereniging en behoeft slechts uw naam aan onze club te verbinden.

De vereniging daarentegen zal u telken jare gedurende uw vakantie een reis aanbieden, waaraan voor u geen onkosten zijn verbonden noch voor de reis noch voor het verblijf.

Wij verzoeken u ons zo mogelijk, liefst per omgaande, uw besluit te doen toekomen, opdat wij in geval ener weigering uwerzijds ons tot een andere hooggeplaatste persoonlijkheid kunnen wenden.

Wij verblijven met de meeste hoogachting,

Eerste Engelse Studiereis-Gezelschap
„Shakespeare”

De vlo las de brief tweemaal. Daarop nam hij zijn korte tabakspijp uit de mond, legde deze op de schrijftafel en sprak:

„Wat is dat weer voor nieuwe onzin!”

Baxter fronste onwillig de wenkbrouwen.

„Spreek toch niet altijd zo minachtend en zonder enig respect over dingen, waarvan je niets weet,” gromde hij.

De vlo haalde de schouders op en zei:

„U weet, inspecteur, dat ik alle mensen en alle dingen die ik niet ken, wantrouw. En deze geschiedenis hier, waarbij men u kosteloos een reis belooft, ziet er dunkt mij al heel gek uit.”

De vlo wist heel goed, dat, als hij iets verdacht maakte, Baxter altijd het tegendeel aannam en ook zodanig handelde.

Hij wilde Baxter dolgraag een handje helpen om zich weer eens belachelijk te maken tegenover geheel Londen.

En dit keer vooral. En wel om twee redenen. In de eerste plaats vond hij, dat zijn chef het wel aan hem verdiend had en in de tweede plaats meende hij te kunnen ruiken, dat er iemand de hand in had, die hij als aartsvijand van Baxter beschouwde.

Hij meende namelijk, dat deze truc van Raffles, alias Lord Edward Lister, was uitgegaan en in dat geval zou hij dubbel plezier van zijn bemoeiing hebben

beleefd.

Dit keer had de vlo het echter ten dele mis, want wij hebben reeds gezien, dat Raffles weliswaar zijdelings bij de zaak betrokken was, doch dat het initiatief niet van hem was uitgegaan.

Maar in ieder geval zou Marholm er dan toch mee bereiken, dat Baxter weer eens met Raffles in aanraking kwam en daar was het hem per slot van rekening toch maar om te doen.

Raffles had in de loop van de vorige morgen zijn „chef”, de voorzitter van de reisclub, Rumneus, het grote voordeel onder het oog gebracht van een invloedrijke ere-voorzitter, en hem hoofd-inspecteur Baxter als zodanig voorgesteld.

Zo kwam het, dat de brief aan Baxter geschreven was. Deze nam de brief van Marholms schrijftafel, las hem nog eens door en sprak:

„Het is van jou weer niets anders dan gekrenkte ijdelheid. Als men jou had uitverkoren tot dit erebaantje zou je zeker met meer respect over deze vereniging spreken.”

„Geen sprake van,” antwoordde de vlo, „en voor de rest kunt ge immers doen wat ge verkiest. Aan mijn goede raad en mijn opmerkingen stoort gij u immers toch niet.”

Inspecteur Baxter lachte luidkeels.

„Dat zou nog mooier worden, wat denk je eigenlijk? Ik, je chef, hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard, zou naar de raad en de kritiek van zijn ondergeschikte luisteren? Neen, mijn waarde, dat is nog nooit voorgekomen zolang Scotland Yard bestaat!” De vlo, die zich juist een verse pijp gestopt had, stak deze aan en sprak:

„Jammer voor u.”

Deze woorden hadden een uitwerking als een rode doek voor de ogen van een stier.

Baxter begon te koken van woede. De aderen aan zijn slapen zwollen op, zijn ogen werden groter en met een vervaarlijke stem riep hij:

„Hoor eens, wil jij je nu wel eens een beetje onderdaniger uitdrukken? Je schijnt je weer een van je brutaliteiten te durven veroorloven. Tot dusverre ben ik altijd, als ik naar je raad luisterde . . .”

„Daar hebben we het immers,” viel de vlo hem in de rede, „nu geeft u zelf toe, dat u, hoewel u hoofd-inspecteur van Scotland Yard bent, wel eens naar de raad van een ondergeschikte hebt geluisterd.”

„Dat is een leugen, je verdraait mijn woorden; ik wou alleen beweren, dat ik er zou invliegen, als ik naar je raad luisterde.”

De vlo lachte zachtjes en zei:

„Ge vergist u, mijnheer de hoofd-inspecteur. Als u altijd naar mijn raad had geluisterd, was u niet zo dikwijls bij de neus genomen door Raffles.”

Het woord Raffles had altijd dezelfde uitwerking op de hoofd-inspecteur van politie.

Die naam was zelfs voldoende om Baxter razend te maken.

Hij sloeg herhaaldelijk met zijn vuist op de schrijftafel om op dit onschuldige meubelstuk zijn woede te koelen.

Daarna sprong hij op en schreeuwde:

„Ik heb je al duizend keer gezegd, dat ik de naam van die spitsboef niet wil horen. En overigens is het die schurk tot heden nog niet gelukt, hoewel jij het tegendeel beweert, om het van mij te winnen.”

„Nu, nu,” lachte de vlo, „ik geloof toch dat ge u daarin vergist, inspecteur. Ik zou u uit de couranten — ik heb namelijk de berichten verzameld — dingen kunnen voorlezen, die juist het tegendeel bewijzen van wat gij zegt.”

Nu barstte de storm eerst goed los.

„Allemaal bedrog wat in de couranten staat,” riep Baxter uit; „miserabele leugenaars zijn die journalisten. Met elkaar moesten ze aan één galg worden opgehangen, die vervloekte inktvissen. Iedere tuchthuisboef is fatsoenlijker dan zij. Uit hun duim gezogen zijn al hun berichten over de overwinningen, die Raffles op mij heeft behaald.

Maar ik zeg je, Marholm,” hij balde dreigend de vuist, „dat de dag zal komen, waarop ik die Raffles in mijn hand heb als een spartelende kikker.”

In zijn opgewondenheid nam hij de inktfles van de schrijftafel.

„Zie je, die Raffles zal niet zwaarder wegen dan deze fles en ik zal hem vasthouden. Hoe hij ook om genade smeekt, ik zal me wreken en hem wegslingeren zodat hij in duizend stukken breekt.”

Wat Marholm voorzien had gebeurde. Baxter meende waarschijnlijk in zijn opwinding, dat hij Raffles reeds te pakken had en hem kon maken en breken. Hij stak de inktfles in de hoogte, schudde haar eerst enige malen heftig heen en weer en smakte haar toen met kracht in een hoek, zodat zij tegen de wand en de vloer in duizend scherven uiteenvloog.

De inkt spatte in duizend druppels omhoog en bedekte alles wat in de nabijheid was met een laag spatten, zodat het geleek, alsof alles met een miniatuur giraffevel was overtrokken.

Zoals gezegd, had Marholm deze ramp zien aankomen.

men en was zo vlug zijn gevuld en enigszins plomp lichaam dat toeliet, achter zijn schrijftafel weggedoken.

Onder zijn lessenaar door kon hij de inkt, die op de bewuste plek in de hoek uit de gebroken fles druppelde, een zwarte plas op de vloer zien vormen.

Baxter echter scheen zich van deze daad en de aangerichte verwoesting niet veel aan te trekken.

Hij staarde op het zwarte vocht en riep:

„Ja, zo zal zijn bloed vloeien en ik zal eindelijk mijn wraak op hem kunnen koelen en elke bloeddruppel van hem onder mijn voeten vertrappen.”

Hij stampte in de inktplas, zodat de lichte zomerpantalon, die hij droeg, vol zwarte vlekken kwam.

Het lachen van de vlo, die nog achter de schrijftafel zat, bracht de hoofd-inspecteur weer tot bezinning, en hij zag nu wat hij had gedaan.

„Ja,” lachte de vlo, „eerst hebt gij tot mij een preek gehouden, dat de vloer hier heilig was, omdat hij aan de Koning van Engeland behoorde, en nu bevuilt gij de boel zelf.”

„Dat is niet waar,” schreeuwde Baxter, „die ellendige Raffles is de schuld van alles. Als die goudroof niet in Engeland woonde zou ik mij niet woedend maken. Nu heb ik mijn hele broek bedorven.”

De vlo kwam uit zijn schuilhoek te voorschijn, ging naar de deur, opende die en riep een der politieagenten toe een schoonmaakster te sturen.

Hoofd-inspecteur Baxter had aan zijn schrijftafel plaats genomen. Hij wendde zich tot zijn secretaris en zei:

„Neem een vel papier en antwoord de vereniging, dat ik bereid ben, erevoorzitter te worden en dat zij mij kunnen berichten, wanneer ik de heren in hun clublokaal kan spreken.”

Nadat de vlo de brief had geschreven, voorzag de hoofd-inspecteur hem van zijn handtekening en stak hem in zijn borstzak om hem persoonlijk te bezorgen. Daarna stond hij op, ging naar de kleine zijkamer om een andere pantalon aan te trekken en tien minuten later verliet de chef van Scotland Yard het gebouw tot grote vreugde van zijn ondergeschikten.

VIJFDE HOOFDSTUK

Een gelukkige dichter

Rumneus en de mooie Willy waren hoogst tevreden

over de goede gang van zaken.

Zij hadden nog verscheidene jongelui met borgstellingen in betrekking genomen en zetten hen allen aan het werk om drukwerken gereed te maken.

Hopen daarvan lagen klaar om verzonden te worden, en sinds hoofd-inspecteur Baxter had toegezegd, erevoorzitter van de vereniging te zijn, had Rumneus dat in vette letters aan de drukwerken laten toevoegen.

Raffles en zijn collega's waren druk bezig de drukwerken te frankeren, toen hoofdinspecteur Baxter binnentrad.

Rumneus en de mooie Willy verwachtten hem en het drietal wisselde handdrukken alsof zij elkaar sinds jaren kenden.

„Vóór alles, heren,” sprak hoofd-inspecteur Baxter, nadat hij plaats had genomen, „moet gij mij iets naders omtrent uw vereniging meedelen.”

Rumneus, die gedurende de laatste dagen voortdurend dronken was, welke toestand de enige was waarin hij met iemand kon redeneren, stond op en begon vol geestdrift:

„Ja, mijn waarde heer, onze vereniging is de beste die er ooit heeft bestaan. Nog niet eens in aanmerking genomen, dat de enige opvolger van Shakespeare” — hij maakte een veelbetekenend handgebaar in de richting van de mooie Willy — „voorzitter van onze club is en het daarom voor elkeen een grote eer zou zijn, als lid te worden opgenomen, bieden wij bovendien onze medeleden voordelen aan, zoals zij die nergens kunnen verkrijgen.”

Hoofd-inspecteur Baxter keek vol aandacht naar de mooie Willy, die in de houding van een toneelspeler met de vette hand tussen de knopen van zijn vest, voor hem zat en sprak:

„Als ik goed begrijp, zijt gij de zoon van de oude Shakespeare?”

„Ja!” grijnsde de aangesprokene, „Shakespeare kan ik beschouwen als de vader van mijn dichterlijke inspiraties.”

Raffles moest zich op de lippen bijten, om niet in lachen uit te barsten.

Hoofd-inspecteur Baxter maakte een diepe buiging: „Het is mij een grote eer kennis te maken met de zoon van de beroemde Engelse dichter,” zei hij.

„Dat is het zeker,” sprak Rumneus, „maar om u de bedoeling van onze vereniging - hik - verder duidelijk te maken, deel ik u mee, dat volgens onze statuten ieder, die één pond sterling — hik — als inkoopson betaalt, lid wordt en het recht verkrijgt, een reis met

onze club te maken.”

„Dat begrijp ik niet volkomen,” antwoordde Baxter. „Hebt gij grote eigendommen, van welker rente gij die reizen betaalt?”

„Neen, mijnheer,” luidde het antwoord, „de leden onzer vereniging maken de reis op hun eigen kosten.” Baxter zette een verbaasd gezicht en zei:

„Dat begrijp ik niet. Hoe kan men voor één pond sterling een reis naar Spanje bijvoorbeeld ondernemen?”

„Heel eenvoudig,” antwoordde Rumneus. „Gij hebt nog niet alles vernomen omtrent de bedoelingen onzer vereniging. Elk lid betaalt voor zijn reis — hik — een aanvangsbedrag van één pond sterling. De reis kost in het geheel, al naar gelang waarheen men wil, zo of zoveel, — hik.

Neem eens aan een reis naar Spanje — hik — die zal volgens mijn berekening ongeveer tweehonderd pond — hik — sterling kosten.

Dit bedrag moet men na de reis aan onze vereniging maandelijks in kleine — hik — sommen afbetalen.

Op het ogenblik, waarop men zijn reis geheel heeft afbetaald — hik — verkrijgt men het recht een nieuwe reis te ondernemen.

Onze vereniging is de eerste — hik — en enige — hik — die volgens deze methode haar leden laat reizen op afbetaling.”

„Zeker,” antwoordde de hoofd-inspecteur. „Dat is inderdaad een prachtige onderneming. Men behoeft zijn hoofd niet meer te breken met de vraag, hoe men aan het geld zal komen om een grote reis te maken; men betaalt de onkosten, nadat men ze heeft gemaakt, in kleine gedeelten terug.

Prachtig, mijnheer! Prachtig!”

„Kolossaal!” verbeterde Rumneus. „Wij verzenden vanavond de eerste uitnodigingen en zullen morgen de pers op de hoogte brengen. Ik geloof, dat wij kolossaal veel succes zullen hebben.

Maar, om nu over u te spreken als ere-voorzitter onzer vereniging. Zou ik u, benevens de voorzitter, mogen uitnodigen met mij te gaan souperen om bij een goed glas wijn het verdere te bespreken?”

Dit voorstel vond volkomen instemming bij de hoofd-inspecteur van politie en een kwartier later zaten zij in een deftig restaurant aan het Strand bij een fijne fles.

Raffles bezorgde terzelfder tijd duizenden uitnodigingskaarten op de post en kwam pas om over tienendes avonds thuis.

Met een hartelijke avondgroet stak hij zijn vriend, die

in een clubfauteuil de kranten las, de hand toe.

„Jou ziet men in het geheel niet meer,” zei Charly Brand. „Heb je tot nu toe gewerkt in je betrekking?”

„Ja, Charly,” zei Raffles. „Ik heb zoëven een verhuswagen vol drukwerken bezorgd en morgen zal het in Londen beginnen te spoken.

Maar komaan, ik ben van plan om met je uit te gaan om je mijn chef en hoofd-inspecteur Baxter te laten zien.”

Raffles begaf zich naar zijn kleedkamer en toen hij deze een half uur later verliet, zou niemand in de oude heer in de deftige, geklede jas de eenvoudige bureau-ambtenaar Chiffon van de studie-reisclub hebben herkend.

Raffles had Rumneus bij het verlaten van het bureau tot Baxter horen zeggen:

„Wij zullen in het restaurant van het Cecil-hotel gaan souperen.”

In een cab reden Raffles en Brand dus naar het voorname restaurant.

De zoete, slepende melodieën van een Hongaarse kapel klonken door het deftig ingerichte lokaal, toen Raffles en Brand binnenkwamen.

Het was de verzamelplaats van de deftige Londenaars en vreemdelingen.

Vlak langs het tafeltje van de hoofd-inspecteur liep Raffles voorbij en op enige afstand daarvan bleef hij staan als om naar een onbezette plaats te zoeken.

„Daar zit hoofd-inspecteur Baxter,” zei hij tamelijk luid tot Brand, naar hem wijzende.

Zodoende had Charly gelegenheid om naar het tafeltje te kijken, waar de bedoelde personen zaten.

Raffles moest plaats nemen op vrij grote afstand van de hoofd-inspecteur, daar alle andere tafeltjes bezet waren.

Rumneus noch de mooie Willy had er enig vermoeden van dat hun bureauchef, zoals zij hem noemden, met hen in hetzelfde lokaal zat te souperen.

Brand, die vreesde dat Raffles een van zijn streken tegenover Baxter zou uithalen, zat op hete kolen.

Maar Raffles trok zich daarvan niets aan, haalde zijn portefeuille uit zijn borstzak, keek de zich in een der vakjes bevindende visitekaartjes aandachtig door en nam er een uit, waarop stond:

„F. Harper. Boekhandelaar en uitgever, New-York.”

„Wat heb je daar voor een kaartje?” vroeg Charly Brand.

„Dat heb ik gekregen van een der meest bekende Amerikaanse uitgevers,” antwoordde Raffles. „Het moet ons helpen een grap uit te halen. Let eens op.”

Hij wenkte een kelner, gaf deze het kaartje en duidde hem het tafeltje aan, waaraan Rumneus, de mooie Willy en hoofd-inspecteur Baxter zaten.

„Ga naar de heer met de rode neus,” sprak Raffles tot de kelner, „geef hem dit kaartje en vraag of ik hem enige ogenblikken kan spreken.”

De kelner boog en ging heen.

Raffles volgde hem met de ogen en zag, dat Rumneus vol verbazing het kaartje aannam, het aandachtig las en het de mooie Willy en ook hoofd-inspecteur Baxter liet zien.

Daarop zei hij enige woorden tot de kelner, die weer naar Raffles terugkwam.

„Het zou mijnheer genoeg doen, u aan zijn tafeltje te zien,” deelde de kelner mee.

Raffles betaalde zijn rekening en ging.

„Om 's hemels wil, Edward,” fluisterde Brand, „wil je werkelijk aan dat tafeltje gaan zitten? Bedenk, dat Baxter daar zit. Als hij je herkent . . .”

„Wees onbezorgd, Charly. Mijn vermomming is onberispelijk. Hij herkent mij niet en zou om alles durven wedden, dat ik Raffles niet ben. Kom dus mee.”

„Je brutaliteit kent geen grenzen,” mompelde Brand binnensmonds.

Rumneus, zowel als de mooie Willy, waren van hun stoelen opgestaan, toen Raffles naderde. Mr. F. Harper stond bekend als een der beroemdste uitgevers van Amerika.

Beleefd en zakelijk begroette Raffles het tweetal, maakte een lichte buiging voor Baxter en nam daarop naast Charly Brand, die hij als zijn procuratiehouder voorstelde, aan het tafeltje plaats.

„Het zal u misschien verbazen, dat ik u mijn kaartje heb gezonden,” begon hij. „Gij herinnert u wellicht, dat men enige jaren geleden in een Engels tijdschrift de aandacht op u vestigde.

Ik was reeds toen van plan, omdat uw stijl mij beviel, met u samen te werken en u te verzoeken, mij gedichten — ik zoek speciaal gedichten — toe te willen zenden ter uitgave.

Hebt gij op het ogenblik onuitgegeven gedichten in portefeuille?”

Het hart van de mooie Willy sprong op van vreugde. Dat was eindelijk een verstandig mens, die gedichten uitgaf.

In de plaats van Rumneus, die zijn alcoholhersens tevergeefs pijnigde met de vraag of hij gedichten had, antwoordde de mooie Willy:

„Gij hebt u aan een verkeerd adres gericht, Mr. Harper. Mijn vriend houdt zich alleen bezig met proza.

Gij hebt helaas niet de eer mij te kennen, anders zoudt gij het toeval danken, dat u samen heeft gebracht met mij, de opvolger van Shakespeare.

Ik heb gedichten van de modernste richting, vol diepe filosofie in groot aantal gereed en ik ben bereid u onmiddellijk een proef ervan te geven.”

„Ik wilde u juist daarom verzoeken,” antwoordde Raffles, „misschien kunnen wij goede zaken met elkaar doen. Ik zoek moderne gedichten.”

Willy haalde een toegevouwen papier uit zijn borstzak, opende het en begon zijn lijfgedicht voor te dragen:

„Op de wereld staat een paal . . .”

Nog nimmer in zijn leven had Baxter zulk een nonsens gehoord.

Hij verwachtte, dat de Amerikaanse uitgever dit dan ook zou verklaren.

Maar hoe verbaasd was hij, toen Raffles met diepe rimpels in het voorhoofd antwoordde:

„Een geniaal meesterwerk! Zo een diepzinnig, verheven, bijna onbegrijpelijk werk heb ik nog nooit gehoord. Dat gedicht moet ik hebben! En wanneer gij er nog meer bezit . . .”

De mooie Willy sloeg zich overmoedig op de borst en riep uit:

„Ik maakte er vierhonderd!!”

„Dat zou voldoende zijn voor een bundel,” sprak Raffles peinzend. „Maar,” vervolgde hij, „ik geloof, dat het honorarium, dat gij eist, zelfs voor mij, een der grootste uitgevers der wereld, te hoog zal zijn. Wat vraagt gij voor die vierhonderd gedichten?”

De mooie Willy wist niet of hij waakte of droomde. Ook Rumneus staarde voor zich uit, zichzelf afvragend of hij zóveel gedronken had . . .

„Ik zal u eens iets zeggen,” zei Raffles, alias Harper, „ik betaal u voor elk gedicht, dat even hoog staat als het meesterwerk, dat ik zoëven van u hoorde, een honorarium van tweehonderd pond sterling.

Bovendien krijgt gij van elk verkocht exemplaar tien procent tantième.

Ik zal de gedichten binnen een week bij u komen afhalen, u een cheque geven en het werk over 3 maanden doen verschijnen.

Welke gedichten hebt gij nog meer?”

„Mijn laatste heet:

„Rozeblâren op het asfalt!”

Een mooie titel, nietwaar?”

„Ongetwijfeld,” verzekerde Raffles. „Mag ik het gedicht horen?”

„Jazeker, het zal mij een ware eer zijn,” zei de mooie

Willy, nam een ander blad papier, las het vluchtig door en begon:

„Op de hoek van de Hamiltonstreet . . .
Een lantarenpaal — een slanke
Paal van ijzer.
Dicht daarbij de hoek . . .
Waar een oude vrouw . . .
Dicht daarbij een paal . . .
En voor de paal . . .
Rozebladeren op het asfalt . . .
Vanwaar komen die? . . .”

„Uit!” sprak Rumneus.

„Prachtig! Groots!” riep Raffles uit. „Wat een filosofie! Vanwaar komen zij? Men ziet alles voor zich. O, welk een groot genie zijt gij!

Maar nu zou ik u willen verzoeken — want ik ben vermoeid — om mij uw adres te geven, opdat ik u over een week kan bezoeken.”

Terwijl de mooie Willy met een bevende hand het adres van de studie-reisclub opschreef, wendde Raffles zich tot Baxter met de vraag:

„Gij zijt romanschrijver, nietwaar?”

„Helaas neen,” antwoordde Baxter, „maar ik dicht af en toe.”

„Zo, zo, vergeef mij, dat ik mij vergiste. Misschien hebt gij ook dergelijke meesterlijke verzen in portefeuille, zoals uw collega zoëven voordroeg.”

Baxter, die duizelig werd bij het vernemen van het grote honorarium, dat de vreemde uitgever voor die onzinnige gedichten wilde betalen, zag gouden bergen in de toekomst.

„Als gij mij enige dagen tijd geeft, Mr. Harper,” zei hij, „zal ik u eveneens dergelijke gedichten bezorgen om uit te geven. Waar kan ik u ontmoeten?”

„Ik woon in hotel Cecil,” antwoordde Raffles. „Gij zult mij de eerstvolgende dagen niet persoonlijk kunnen ontmoeten. Maar als gij mij uw adres opgeeft, zal ik u komen bezoeken.”

Baxter dacht een ogenblik na. In geen geval wilde hij zich aan de vermeende uitgever voorstellen als hoofd-inspecteur van politie Baxter. Niet zozeer omdat hij de zaak niet vertrouwde, maar omdat hij meende, dat hij in de eerste plaats de politie er buiten moest houden, daar dit voor een vreemde een zonderlinge combinatie kon betekenen, terwijl hij ook van oordeel was, dat dichtkunst weinig met het prozaïsche beroep van politie-ambtenaar strookte. Hij gaf daarom zijn particulier adres op, zonder zijn beroep mede te delen.

Raffles stak het papier, waarop het adres van de

hoofd-inspecteur en dat van de mooie Willy stonden, bij zich en nam afscheid.

Allen trachtten hem nog wat te doen blijven, maar hij bedankte.

Hij was inderdaad vermoeid, daar hij de gehele dag op kantoor hard had gewerkt.

Met diepe buigingen beantwoordde het drietal de laatste handdruk van Mr. Harper, waarna nieuwe flessen champagne werden besteld.

Raffles echter lachte onbedaarlijk, toen hij met Charly Brand in een taxi naar huis reed.

Af en toe hield hij even op met lachen en declameerde op de toon van de mooie Willy:

„Op de wereld staat een paal.”

En even later:

„Bij de hoek staat een oud wijf —
Rozebladeren op het asfalt . . .

Vanwaar komen die? . . .

Sappriestie!

Ik weet 't nie!”

ZESDE HOOFDSTUK

Baxter als dichter

De vlo was de volgende morgen een kwartier te laat op Scotland Yard.

Een flinke uitbrander verwachtend, beklom Marholm met een ernstig gelaat de trappen, die naar zijn bureau voerden.

Hijzelf had geen schuld aan zijn te laat komen, maar de elektrische tram, die grote vertraging had gehad.

„Is hij er al?” vroeg hij de agent, die op post stond voor de deur van het bureau.

„Ja!” antwoordde de brave Ier, „al tien minuten.”

„Dat kan goed worden,” dacht de vlo, terwijl hij de deur opende.

Nog voordat hij echter goedemorgen kon zeggen, wendde de hoofd-inspecteur zich naar hem toe en sprak:

„Goedemorgen, beste Marholm!”

De vlo bleef aarzelend staan.

Was dit ironie of deed Baxter met hem als met een hond, die men lokt met een stuk worst om hem daarna een pak slaag te geven?

„Je bent een beetje laat, beste Marholm!” ging Baxter voort.

„Ja, inspecteur, de tram had grote vertraging.”

„Ja, ja,” knikte Baxter, „dat gebeurt dikwijls. Dat overkomt mij ook wel eens. Kom, ga zitten en laat ons beginnen te werken.”

Terwijl de vlo zijn hoed op de kapstok hing, keek hij de hoofd-inspecteur half wantrouwend aan.

Was de man werkelijk gek geworden of broedde hij toch op de een of andere gemeenheid tegenover de vlo?

„Luister eens, beste Marholm,” vervolgde Baxter nu, „je hebt immers verleden week verlof gevraagd? Je wilde graag drie vrije dagen hebben. Ik zou je dat onder zekere voorwaarde kunnen toestaan.”

„Hij is werkelijk krankzinnig geworden,” mompelde de vlo in zichzelf, doch antwoordde luid:

„Ja, het zou heel goed voor mijn zenuwen zijn eens drie dagen vakantie te hebben. De dienst is inspannend, zoals gij weet.”

„Ja, ja, dat geef ik toe,” knikte Baxter. „Je hebt het niet gemakkelijk bij mij. Ik ben dikwijls zelf zo vreselijk zenuwachtig, dat ik je allerlei grofheden naar het hoofd slinger. Ik beken, dat mij dit werkelijk spijt.”

De vlo zocht naar een woord, dat nog sterker was dan het begrip „krankzinnig”. Hij kon geen enkele verklaring vinden voor de houding van de hoofd-inspecteur.

„Je moet altijd die scherpe tabak roken, Marholm,” ging Baxter voort. „Ik heb je hier een kistje goede sigaren meegebracht. Je zou mij en je gezondheid een dienst bewijzen als je op kantoor voortaan slechts havanna's wilde roken. Je kunt je ervan overtuigen, dat het geen goedkoop soort is. Ik heb de beste voor je uitgezocht.”

De vlo ging zitten en had het niets gek gevonden als plotseling de maan was gaan schijnen in plaats van de zon.

Op zijn schrijftafel stond inderdaad een kistje met honderd goede havanna's.

„Ik heb je ook het voorschot toegestaan, dat je hebt gevraagd voor je verlof van drie dagen en de cheque in het sigarenkistje gelegd,” vervolgde Baxter.

„Je ziet, wat voor een goed en zorgzaam chef je in mij hebt.”

De vlo knikte en dacht:

„Als ik nu niet minstens een moord voor hem moet plegen, wil ik Peter Lehmann heten.”

„Ik zal mijn best gaan doen,” vervolgde Baxter, „om voortaan op vaderlijk welwillende wijze met je om te gaan.”

„Vaderlijk,” is prachtig,” dacht de vlo. „Ik ben vier jaar ouder dan hij. Wat wil de man in 's hemels-

naam?”

Maar Baxter stoorde zich niet aan het verwonderde gezicht van Marholm en zei:

„Je verlof kan vanmiddag ingaan en ik heb je werk al aan een ander opgedragen. Wij zullen deze paar uur als goede vrienden over particuliere aangelegenheden praten.”

„Ik geloof,” dacht de vlo, „dat de klokken in Londen vandaag inplaats van twaalf, dertien slaan.”

Op luide toon zei hij echter:

„Ik ben verbluft, inspecteur, over uw vaderlijke welwillendheid en weet, eerlijk gezegd, niet, waaraan ik die plotselinge verandering moet toeschrijven.”

„Heel eenvoudig, lieve vriend,” luidde het antwoord.

„Ik heb mij gisteravond herinnerd, dat je vroeger bij feestelijke gelegenheden die elk jaar terugkwamen, altijd aardige, toepasselijke gedichten hebt gemaakt. Daaraan dacht ik gisteravond en ik begreep plotseling, dat in jou waarschijnlijk een groot kunstenaar, een dichter, steekt.

En daar ik gisteravond in gezelschap ben geweest van de zoon van Shakespeare . . .”

„Hij is krankzinnig geworden, stapelgek!” dacht de vlo en hij vroeg:

„Met wie waart gij in gezelschap?”

„Zo ontwikkeld zult ge toch wel zijn, mijn beste Marholm, dat ge weleens van Shakespeare hebt gehoord, onze grootste Engelse dichter!” zei Baxter.

„Ik heb ingezien, dat je iets betekent als dichter.

Nu doe ik je een voorstel: Neem drie dagen verlof en ga dichten. De gedichten moet je meebrengen en ik zal ze een mijner vrienden, de voornaamste uitgever van Amerika, aanbieden.

Mochten de gedichten waarde hebben, dan krijg je er een flink bedrag voor van mij. Ik koop de gedichten dan van je.”

„Wilt u gedichten kopen, inspecteur?” vroeg Marholm totaal verbluft.

„Dat hoor je immers,” antwoordde deze „maar je moet niet denken, dat ik jouw verzen wil kopen, neen, ik wil mijn eigen gedichten van je kopen.

Ik zal je precies zeggen, hoe en wat je moet dichten en je hebt dan niets anders te doen dan die dingen — mijn gedachten — op te schrijven.

Ik heb gisteravond namelijk ontdekt, dat ik aanleg heb om een beroemd dichter te worden.”

„Blijft u dan geen hoofd-inspecteur van politie?” vroeg Marholm, meer en meer verbaasd.

„Als de gedichten meer geld opbrengen, dan in geen geval. Dan zal ik mij in de toekomst nog alleen bezig-

houden met het uitgeven van verzenbundels en dan stel ik jou op het dubbele salaris aan als mijn secretaris.

Wij zullen dadelijk de proef nemen.

Neem eens een vel papier, pen en inkt en probeer *mijn gedachten* in dichtvorm neer te schrijven. Weet je, Marholm, op moderne manier — uiterst diepzinnig. Ik hoorde gisteravond van een mijner collega's, dat dichten „denken” betekent. Bij gedichten moet men denken. Hoe meer men erover moet denken, des te beter is een gedicht. En als men zoveel moet denken, dat men het gedicht in het geheel niet begrijpt, dan is het een meesterwerk.

Heb je dat begrepen?”

De vlo dacht bij deze verklaring aan de zogenaamde „Uebermensen”, die men dikwijls in de geïllustreerde bladen ziet afgebeeld.

„Ik heb het begrepen, inspecteur,” zei hij.

„Let dan eens op!” vervolgde Baxter, stond op en stak, evenals de mooie Willy, zijn rechterhand tussen de knopen van zijn vest, terwijl hij begon:

„Op het asfalt ligt modder,
Modder ligt op het asfalt.
Het asfalt is vol modder — modder,
Vanwaar komt die modder??”

De vlo keek met open mond naar Baxter en kon van verbazing geen woord schrijven.

„Heb je het opgeschreven, Marholm?” vroeg Baxter.

„Neem mij niet kwalijk, inspecteur. Maar ik heb het niet begrepen,” antwoordde de vlo.

„Je bent een geboren idioot!” viel Baxter uit. „Je hebt niets te begrijpen; dat bewijst, dat ik een meesterwerk dicht! Ik kan je dat alles niet nog eens herhalen. Schrijf nu op! Iets dergelijks mag niet weer gebeuren.”

De vlo nam de pen op en begon te schrijven.

Toen hij klaar was, sprak Baxter:

„Lees het voor!”

„Vanwaar komt de modder?
Van de modder op het asfalt!”

„Wat een brutaliteit!” schreeuwde Baxter. „Ezell! Je hebt niet te zeggen, waar de modder vandaan komt. Anders valt er immers niets meer te denken. Begrijp mij toch goed. Men moet denken bij een gedicht. Ik zal het je dus nog eens voorzeggen.”

En Baxter begon:

„Op het asfalt ligt modder,
Modder ligt op het asfalt.
Het asfalt is vol modder — modder.
Vanwaar komt die modder??”

„Wat 'n gefloder met die modder,” dacht Marholm, doch zei niets.

De vlo had eindelijk het moddergedicht opgeschreven, terwijl Baxter met de ogen rolde en uitriep:

„Ha! Als mr. Harper dat hoort, betaalt hij minstens het dubbele! Ik hoorde gisteren een gedicht van rozeblâren. Nu, iedereen weet immers, dat die van de rozen komen! — Maar modder? Zie je, waar die vandaan komt, weet niemand.”

„Dat klopt,” antwoordde de vlo.

In stilte was hij er volkomen van overtuigd, dat zijn teerbeminde chef rijp was voor het gekkenhuis.

„Nu zal ik je een tweede gedicht voordragen!” zei Baxter.

Tevergeefs wachtte de vlo, tot Baxter hem weer iets zou dicteren.

Na lang nadenken sprak de hoofd-inspecteur eindelijk:

„De rails van de tram.”

„Wat is daarmee?” vroeg de vlo.

„Voor de duivel, val mij toch niet in de rede, je ziet toch, dat ik dicht!”

„Voor mijn part,” dacht de vlo, — „dicht je zólang, tot je dicht bent. Ik ga intussen roken.”

Hij nam een sigaar, stak die aan en blies de rook voor zich uit.

Opeens schreeuwde Baxter:

„De rails liggen,
Zij liggen rechtuit,
Zij gaan de hoek om,
Zij gaan steeds door,
Hoever zouden zij wel gaan??”

Toen de vlo het opgeschreven had, riep Baxter:

„Prachtig, nietwaar? Niemand kan dat zeggen en dan de uitdrukking „de rails liggen”. Maar nu komt het mooiste. Luister:

„Een paal staat,
Waarom staat de paal?
Waar de paal staat —
En dan — hoe de paal staat . . .

Ik heb gisteren een paalgedicht gehoord, dat wij moeten overtreffen. Zie je, beste Marholm. Op deze manier moet je in drie dagen een paar honderd gedichten maken.

„Mocht het je gelukken, op de door mij aangegeven manier verzen te maken, dan is ons fortuin gemaakt. Neem nu het kistje sigaren en de cheque en het pak papier, dat ik al voor je had gekocht.

Over drie dagen kom je terug en ik hoop, dat de tien boek papier dan vol gedichten staan.”

„Dat is erger dan een moord,” dacht de vlo, „maar het voornaamste is, dat ik in geen drie dagen op het bureau behoef te komen.”

Baxter wreef zich vergenoegd de handen en rekende uit, hoeveel hij met de gedichten zou kunnen verdienen.

ZEVENDE HOOFDSTUK

Mesjogge is troef!

Raffles had de volgende dag de handen vol werk. Honderden mensen, die de uitnodigingskaarten van de studie-reisclub hadden ontvangen, kwamen om te informeren en om daarna een kaart in te vullen tegen betaling van één pond sterling.

Vooraf de naam van hoofd-inspecteur Baxter als erevoorzitter boezemde het grootste vertrouwen in.

Tegen de avond waren reeds vierduizend aanvragers van kaarten voorzien en het bleef ook de volgende dagen druk lopen, want er waren vijfduizend uitnodigingskaarten verzonden.

Rumneus en de mooie Willy lieten zich niet zien, daar zij óf dronken waren óf bezig waren gedichten te maken voor de uitgever Harper.

Want vierhonderd stuks bezat de mooie Willy niet.

Hij deed dus zijn best, dat aantal bij elkaar te flansen en Rumneus moest hem daarbij helpen.

Slechts tegen de avond kwamen zij op het bureau om zich door Raffles op de hoogte te laten houden.

Raffles gaf slechts een vierde gedeelte van het ingekomen geld af.

Drievierde deel van het geld nam hij elke avond mee naar huis en in deze vier dagen had hij een bedrag van drieduizend pond sterling terzijde gelegd.

De vlo was inmiddels van zijn verlof teruggekeerd en had werkelijk honderden „gedichten” gemaakt, zoals Baxter die wenste.

Die had hij gekregen door zijn kinderen te laten dichtten.

Deze hadden de grootste onzin gefabriceerd.

Maar ook de vlo had zich vergrepen aan enige gedichten.

Eén daarvan luidde:

Op de hoek staat een agent —
Daarnaast de hoofd-inspecteur —
Zij zoeken Raffles —
Waar mag Raffles zijn?

Raffles!!! —

Die staat vlak achter hen —

Maar zij zien hem niet.

Waarom zien zij hem niet? —

Hoofd-inspecteur Baxter, die dat gedicht natuurlijk niet vermoedde, had de vlo bijna omhelsd, toen deze het bureau binnenkwam.

„Vlijtig geweest, beste Marholm?” vroeg hij. „Heb je flink gedicht?”

„Ja, inspecteur,” klom het ten antwoord. „Ik heb van de morgen tot laat in de nacht zitten werken en in het geheel vijfhonderd stuks klaar gekregen.”

„Vijfhonderd stuks?” riep Baxter uit, „dat is prachtig, waarde Marholm, daarvoor krijg je een extra beloning. Dan heb ik immers honderd stuks meer dan mijn collega, de zoon van Shakespeare. Laat eens kijken.”

„Een ogenblik,” antwoordde de vlo. „Mijn boterhammen zitten ook in het papier.”

De hoofd-inspecteur onderdrukte een vloek.

Boterhammen in te pakken met zijn kostbare gedichten!

Hij wilde de vlo echter niet boos maken, opdat deze in het vervolg bij het maken van nieuwe gedichten niet zou weigeren voor hem te werken.

Met liefdevolle blikken keek Baxter naar het dikke pak, dat de vlo voor zich op de schrijftafel legde en op welks eerste bladzijde met duidelijke, sierlijke letters te lezen stond:

GEDICHTEN

van

PHILEAS BAXTER

„Wilt gij de gedichten niet lezen, inspecteur?” vroeg Marholm.

„Noem mij niet meer inspecteur,” zei Baxter. „Bedenk, dat ik nu een dichter geworden ben. Dichters kunnen geen ambtenaren zijn.

Maar ik heb nu geen tijd meer om de gedichten te lezen. Ik vertrouw ten volle op je.

Over een half uur moet ik thuis zijn, daar mijn uitgever mr. Harper zal komen.

Heb je nog sigaren genoeg? Neem anders gerust uit mijn kistje, terwijl ik weg ben.”

Zorgvuldig pakte Baxter de gedichten in een lederen portefeuille, stak Marholm joviaal een hand toe en ging heen.

Hij hoorde niet hoe Marholm achter zijn rug in schaterlachen uitbarstte, een handvol sigaren uit het kistje nam en luid uitriep:

„Mesjogge is troef!”

ACHTSTE HOOFDSTUK

De uitgever

Eulalia Knikkebeen, de huishoudster van de hoofd-inspecteur, een oude, brave Ierse vrouw, had een moeilijke dag.

Inspecteur Baxter, die zojuist van het bureau thuisgekomen was, scheen plotseling door de zindelijkheidsduivel bezeten te zijn.

Hij liep langs de meubelen, streek met de vingers over de gepolitoerde lijsten, had zich gewapend met een stofdoek en riep tegen Eulalia Knikkebeen:

„Het is een groot schandaal, dat ik zo'n smerig mens als jij bent, in dienst houd. Overal ligt stof en vuil. Niets houd je zindelijk!”

„Ik heb hier vanmorgen evengoed schoongemaakt, als elke dag,” antwoordde de Ierse.

„Maar terwijl gij weg waart, is er natuurlijk nieuw stof van het asfalt naar binnen gewaaid.”

Het woord asfalt had een onverwachte uitwerking.

Het woedende gelaat van de inspecteur veranderde en kreeg een zegevierende uitdrukking.

„Ha!” riep hij. „Heb je ook al van mijn meesterlijk gedicht gehoord? Het is een wonder, nietwaar?”

„Wat is een wonder?” vroeg de brave vrouw, die er niets van begreep.

„Luister,” sprak Baxter, de hand met theatraal gebaar opheffend. „Ik zal het gedicht voordragen:

Op het asfalt ligt modder

Modder ligt op het asfalt . . .

Het asfalt is vol modder? modder . . .

Vanwaar komt die modder?”

Eulalia Knikkebeen zei met een blik vol bewondering: „Ja, ja, mijnheer. Dat gedicht is zeer toepasselijk. Er ligt soms zoveel modder op het asfalt, dat men er bijna niet doorheen kan baggeren. Als men eens wist, waar al die modder vandaan komt.”

„Neem nu een stofdoek en begin nog eens schoon te maken,” zei Baxter. „Ik verwacht zeer voornaam bezoek. Mijn uitgever komt hier. Weet je, wat dat voor een man is?”

Eulalia schudde het hoofd.

„Zeker een hoge beambte van politie?”

Baxter maakte een minachtende beweging en zei:

„Om 's hemels wil, verwar het voorname beroep van

uitgever toch niet met dat van politiebeambte!”

„Och, ik dacht, dat er geen voorname baantjes waren dan bij de politie,” bekende Eulalia.

„Ja, toch wel,” zei Baxter, „namelijk dichter en uitgever. En deze uitgever komt niet bij mij, hoofd-inspecteur Baxter, maar enkel en alleen bij de toekomstige hofdichter van de koning van Engeland, Phileas Baxter.”

Er werd gebeld en Eulalia Knikkebeen riep:

„Ik geloof dat hij daar is.”

Hij was het werkelijk.

Baxter liep zijn huishoudster bijna omver, toen hij de welluidende stem van Raffles, of, naar hij meende, van de uitgever, hoorde.

Met diepe buigingen ontving hij hem en het voorbeeld van haar heer volgend, maakte ook Eulalia de onderdanigste buigingen, waarbij haar korset zeer verdachte geluiden maakte.

Raffles ging tussen het tweetal door de studeerkamer van Baxter binnen.

Daar stonden op een gedekte tafel wijn en gebak.

Baxter nodigde Raffles uit, plaats te nemen en als inleiding tot hun onderhoud een glas wijn te drinken.

„Aha,” sprak Raffles, „ik zie hier op tafel het manuscript met de gedichten liggen.”

„Ja, mr. Harper,” antwoordde Baxter buigend, „het zijn vijfhonderd stuks.”

Baxter zag het ironisch lachje niet, dat over het gelaat van Raffles vloog. Hij hoorde hem alleen zeggen:

„Dat hebt gij flink gedaan, mijn waarde mr. Baxter: Ik geloof, dat gij het boek aan een hooggeplaatst persoon kunt opdragen, dat zou het succes vergroten.

Zoiets kost niets en maakt altijd een goede indruk op het publiek. Gij zult het met mij eens zijn, dat het beter is, iets op te dragen aan een prins of generaal dan aan een goed vriend met een eenvoudige burgerlijke naam.

Maar ik wilde u iets vragen, waaraan ik toevallig denk. Zeg eens, mijn waarde, zijt gij misschien familie van de hoofd-inspecteur van politie Baxter?”

Baxter werd vuurrood.

Hij dacht zichzelf schade te doen, wanneer hij bekende, hoofd-inspecteur Baxter zelf te zijn.

Raffles, die zijn verlegenheid zag, sprak:

„Gij zult mijn vraag verontschuldigen, maar over die hoofd-inspecteur Baxter heb ik zulke grappige verhalen in de Amerikaanse kranten gelezen, dat ik zou aanraden, zelfs die naam af te leggen en een pseudoniem te kiezen. Ik geloof, dat dat het beste voor u zou zijn.”

Het zweet stond Baxter op het voorhoofd.

„Gij hebt geen ongelijk, mr. Harper,” bekende hij. „Ik zou werkelijk niet graag met de hoofd-inspecteur van politie verwisseld worden.”

„Dat begrijp ik,” sprak Raffles. „Hoofd-inspecteur Baxter is door Raffles een zeer bespottelijk figuur geworden. Eerlijk gezegd, zou ik niet graag in zijn schoenen staan.”

„Ik ook niet,” gaf Baxter toe.

Raffles had op dat ogenblik graag gehad, dat zijn geliefde Londenars deze woorden hadden kunnen horen.

„Welnu dan, beste vriend,” sprak hij, „begin mij eens iets voor te lezen.”

Met bonzend hart opende Baxter het dikke manuscript en begon het gedicht voor te lezen van de modder op het asfalt.

Nauwelijks was hij geëindigd of de uitgever stond op, omhelsde de dichter bijna en riep:

„Gij zijt een wonderbaarlijk opmerker, . . . dit is het prachtigste gedicht op modder, wat ooit is gemaakt. Dit gedicht is onbetaalbaar. Laat mij u nog eens omhelzen, grote meester! Ik ben gelukkig, dat gij geboren zijt!”

„Ik vond het ook goed, maar denkt gij werkelijk,” vroeg Baxter, „dat dit gedicht zo'n meesterwerk is?”

„Ik verzeker u, ik durf u voorspellen,” antwoordde Raffles, „als dit gedicht verschijnt, zal niet alleen geheel Londen, maar de gehele wereld van bewondering op de kop staan. Gij zult onsterfelijk worden.

Maar,” . . . Raffles trok zijn gelaat in ernstige plooiën. „Het gedicht heeft overeenkomst met dat, wat ik gisteravond van uw collega hoorde.”

„Met welk gedicht?” vroeg Baxter, de wenkbrauwen fronsend.

„Gij wilt toch niet beweren, mr. Harper, dat ik het afgeschreven heb?”

„Maar ik bid u,” viel Raffles hem in de rede, „ik denk daaraan in het geheel niet. Twee dichters hebben hetzelfde onderwerp behandeld. Namelijk het asfalt. Het is mij alleen nog niet recht duidelijk, wie van u beiden het grootste meesterwerk heeft geschreven.

Ik wil u daarom een voorstel doen. Gij moet mij uw gedichten twee dagen lang ter inzage geven, daarna zal ik beslissen.”

Dat voorstel was een geduchte tegenvaller voor Baxter. Hij had een flauwe hoop gehad, dat de uitgever hem vooruit of anders een paar dagen na de aflevering der gedichten zou hebben betaald, maar nu kon

daarvan natuurlijk niets komen.

Hij zag echter in, dat hij niets van zijn teleurstelling mocht laten blijken en wist, dat het het goede recht was van de uitgever, de gedichten eerst goed te lezen. Hij trachtte nog door middel van wijn en sigaren de uitgever voor zich te winnen, maar deze wendde boodschappen voor, liet zich door Baxter de gedichten inpakken en nam afscheid.

In een slechte bui kwam Baxter in zijn bureau terug. „Wel, inspecteur,” vroeg de vlo, „hebt gij uw gedichten verkocht?”

„Natuurlijk! Wat denk je anders?” vroeg Baxter nijdig. „Je vraagt dat op een toon, alsof je aan mijn talent als dichter twijfelt.”

„Ik zal wel oppassen, daaraan te twifelen, inspecteur,” zei Marholm. „Maar uw gezicht staat zo betrokken, dat men zou vermoeden, dat de Amerikaanse uitgever onze gedichten niet goed had gevonden.”

„Wat zeg je, *onze* gedichten?” schreeuwde Baxter. „Je schijnt weer niet te weten, wat je zegt. Je hebt niet te spreken van *onze* gedichten, maar van *mijn* gedichten.”

„Als gij het wenst, kan ik ook zeggen: *mijn* gedichten.”

„Vervloekte ezel!” riep de hoofd-inspecteur, „ik bedoel niet, dat het *jouw* gedichten zijn, maar de *mijne*.”

De vlo keek alsof hem plotseling een licht opging.

„Juist, juist,” antwoordde hij langzaam, „gij wilt dus niet, dat ik als uw medewerker optreed?”

„In geen geval!” luidde het antwoord. „Als medewerker kunt gij niet doorgaan. Gij hebt alleen maar geschreven, wat ik heb gedicht.

Maar . . . één gedicht heb je gemaakt, dat vervloekt veel overeenkomst heeft met een ander gedicht.”

„Neem mij niet kwalijk, inspecteur. Dan hebt gij dat gedicht toch gemaakt!”

„Ach, zwijg nu maar,” hernam Baxter. „Het voor-naamste is, dat de Amerikaan de gedichten neemt.”

De telefoon belde op dit ogenblik en zoals Marholm was bevolen nam hij de hoorn op en riep:

„Hier Scotland Yard. Wie daar!”

Na enige ogenblikken wendde hij zich tot Baxter en sprak:

„Shakespearianenclub laat u telefonisch verzoeken, dadelijk in hun bureau te komen.”

„Ik zal komen,” antwoordde Baxter.

Hij was blij gelegenheid te hebben, het kantoor te verlaten.

De vlo echter keek hem na en declameerde met een

vrolijk lachje:

„Op het asfalt ligt modder . . .
 Modder ligt op het asfalt . . .
 Vanwaar komt die modder?
 Die Baxter met zijn geflodder!”

NEGENDE HOOFDSTUK

Storm in de studie reisclub

Raffles had zich na zijn bezoek aan Baxter in een auto naar huis begeven en snel zijn vermomming veranderd, daar hij zijn etensuur had gebruikt voor deze visite.

Hij gaf de gedichten van de hoofd-inspecteur aan Charly Brand en sprak:

„De poets, die ik Baxter nu heb geleverd, is een van mijn best geslaagde. Hier heb je een bundel gedichten van hem, waarmee je je kostelijk kunt amuseren. Wij zullen ze eerstdaags door de Londense pers laten publiceren. Ik denk, dat de Londenaren nog nooit zo gelachen zullen hebben als om deze geesteskinderen van onze beroemde hoofd-inspecteur van politie.

Ik ga nu naar mijn kantoor, want vanmiddag zal een aantal leden der vereniging een reis naar Spanje gaan maken. Ik denk, dat zij nog lelijk op hun neus zullen kijken, Charly.”

Hij nam afscheid van zijn vriend en kwam een half uur later als Henry J. Chiffon het bureau van de Reisclub binnen.

Voor het huis had Raffles al verscheidene tientallen personen op en neer zien lopen, die hij had herkend als lieden, die een pond sterling bij hem hadden gestort.

Zij hadden bagage bij zich en wachtten op het openen van het kantoor om daar hun biljet en andere papieren in ontvangst te nemen.

Nauwelijks had Raffles aan zijn schrijftafel plaats genomen, of Rumneus en de mooie Willy kwamen binnen.

Deze twee heren hadden geen geld meer en wilden eens komen kijken of er nog iets in de brandkast was. Zij waren beiden zó beschonken, dat zij bijna niet op hun benen konden staan.

Raffles had de sleutel van de brandkast en toen hij wilde opstaan om het bevel van zijn chefs ten uitvoer te brengen en de brandkast te openen, kwamen de eerste leden der vereniging, die op reis wensten te

gaan, binnen.

„Wat wilt gij?” stotterde Rumneus met moeite.

„Ik wil naar Spanje vertrekken,” antwoordde een der belanghebbenden.

Rumneus, die, wanneer hij dronken was, alles van de vrolijke kant opnam, klopte de persoon vertrouwelijk op de schouder en sprak:

„Als gij naar Spanje wilt, dan moet gij hier niet komen. Spanje ligt ergens anders.”

„Vervloekt!” riep de aangesprokene uit, „houd uw flauwe aardigheden voor u! Ik geloof, dat alles bedrog is. Ik wil u eens wat vertellen, oud jenevervat. Of gij geeft mij nu een biljet naar Spanje met het benodigde reisgeld, of gij betaalt mij mijn pond sterling terug.

En als dat zaakje hier een oplichtersboel is, zal ik je een paar echt Engelse stompen tegen je jeneverneus geven, zodat je een hele tijd lang de maan voor een cognacflles aanziet!”

„Waar is cognac?” schreeuwde de mooie Willy.

„Cognac! Het zou wat!” riep een ander. „Je kunt een cognacflles op je hersens krijgen. Wij wensen ons reisbiljet naar Spanje!”

„Ja!” klonk het in koor, „wij willen onze reis naar Spanje gaan maken.”

Eén schreeuwde zelfs: „Ik wil een biljet naar Japan hebben!”

Op dit ogenblik had Raffles de telefoon opgenomen en sprak tot de mensen:

„Wacht een ogenblikje en blijf tenminste rustig, totdat de ere-voorzitter der vereniging, hoofd-inspecteur Baxter, hier is! Hij is een man van de wet!”

De meesten namen daar genoegen mee.

Slechts één, die bijzonder opgewonden was, riep:

„Dat is de ware! Die ontbreekt er nog maar aan. Het is jammer, dat Raffles niet hier is om hoofd-inspecteur Baxter goededag te zeggen. Maar misschien komt die ook nog.”

Er kwamen steeds meer inschrijvers, die naar alle oorden der wereld wilden trekken.

Ook journalisten verschenen, tot wie de verhalen over de reisclub al waren doorgedrongen.

De brutaalste moppen werden op Baxter gemaakt.

Eindelijk verscheen ook deze en werd met een luid hoera begroet.

„Wat is hier gaande?” vroeg de hoofd-inspecteur aan Rumneus.

„Ik weet het evenmin als gij,” antwoordde Rumneus.

„Ik geloof, dat de mensen allemaal krankzinnig zijn geworden. De een wil naar Japan, de ander naar Rus-

land, een derde naar Amerika en het lijkt wel dat wij Cooks reisbureau zijn geworden."

Een luid gemompel der aanwezigen volgde op zijn woorden.

Baxter wenste zichzelf aan de Noordpool.

Eerst nu begreep hij, welke domheid hij had uitgehaald, ere-voorzitter van deze vereniging te worden. Daar hij de onmogelijkheid inszag, deze mensen reisbiljetten te geven en zij niet met zich lieten redeneren, gaf hij Raffles bevel, hun het gestorte pond sterling terug te betalen.

Raffles haalde de schouders op, opende de brandkast en sprak:

„Al het geld, dat gestort is, hebben de beide chefs zich toegeëigend."

Er lag echter nog van diezelfde morgen een bedrag van bijna duizend pond in het onderste vak van de brandkast en dit nam Raffles, toen de verontwaardiging van alle kanten losbarstte, tot zich.

Hij had nog het genoeg te zien, hoe honderd vuisten zich dreigend tegen Baxter verhieven en hoe men zelfs handgemeen werd.

Raffles keek toen nog eens om naar de vechtende groep en verdween met het geldkistje in de hand door de dichtstbijzijnde deur.

Politie moest in allerijl aanrukken om de hoofdinspecteur uit de handen der bedrogenen te bevrijden. Eerst twee uur later was alles weer rustig in het kantoor.

De beampten, die bang waren voor hun borgstellingen, vonden, toen zij naar huis gingen, in de zakken van hun overjassen enveloppes, waarin zich niet alleen het als borg gestorte geld, maar zelfs het dubbele daarvan bevond.

Daarbij was een visitekaartje gevoegd, waarop te lezen stond:

„Ik waarschuw u, ooit in uw leven weer borgstellingen te geven aan personen, die gij niet kent."

En daaronder stond met grote, duidelijke letters geschreven:

„John Raffles."

Enige der journalisten hoorden van deze visitekaartjes en weldra riepen de krantjongens als nieuwste sensatiebericht:

„RAFFLES HEEFT DE BORGSTELLING VAN
DE SHAKESPEARIANEN-CLUB
TERUGBETAALD!"

En twee uur later volgden de berichten in de kranten omtrent al hetgeen Raffles in het belang der club-

leden had gedaan.

Als een krankzinnige ging Baxter te keer in zijn bureau en hij dacht er zelfs aan, zelfmoord te plegen. Toen echter de volgende morgen de Times het eerste gedicht van hoofd-inspecteur Baxter publiceerde, dat door Raffles met nog wel honderd andere aan de redactie was gezonden, nam Baxter ongevraagd verlof en verdween uit Londen.

Toen hij in de spoorwegcoupé zat, overhandigde hem een heer met een brede glimlach de krant met de woorden:

„U moet het laatste nieuws over Raffles eens lezen en het mooie gedicht van de hoofd-inspecteur van politie, Baxter."

„Dank u, dank u," kon Baxter nog met moeite zeggen. „Ik heb het al gelezen."

Toen deed hij alsof hij in slaap viel.

Eerst verscheidene weken later durfde hij het wagen naar Londen terug te keren.

Dit was de ergste truc, die Raffles hem ooit had geleverd.

De lord-mayor van Londen, die de koning Baxters ontslag voorstelde, kreeg van deze het volgende antwoord:

„Laat die man zijn betrekking blijven waarnemen. Het zou zonde zijn, als hij ons niet meer kon amuseren."

Rumneus en de mooie Willy zaten weer met de waterluitenant in een armelijke kroeg in het Eastend van Londen, verdronken hun laatste shilling en droomden van nieuwe, toekomstige miljoenen en uitgegeven gedichten.

Zij meenden nog altijd, dat de Amerikaanse uitgever Harper als redder in de nood zou verschijnen.

Toen hij niet kwam, haalden zij vol beledigde trots de schouders op en noemden hem een stommeling.

Toen echter op zekere dag het diepzinnige gedicht van de modder op het asfalt in de Times stond, ging de mooie Willy inspecteur Baxter vervolgen wegens plagiaat.

Er kwam echter niets van het proces, daar Baxter beweerde, niet de maker van het gedicht te zijn; de vlo was de auteur ervan.

De vlo daarentegen verzekerde, dat hij het gedicht niet geschreven had en dat het in samenwerking was ontstaan.

Zodat de Londenaren zich niet alleen amuseerden over de gedichten zelf, maar ook over de gevolgen daarvan.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885